

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

15. července 2015*

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Evropský trh s předpínací ocelí — Určování cen, rozdělení trhu a výměna citlivých obchodních informací — Komplexní protiprávní jednání — Jediné a trvající protiprávní jednání — Distancování se — Závažnost protiprávního jednání — Polehčující okolnosti — Rovné zacházení — Zásada personalit trestu a sankcí — Posouzení schopnosti zaplatit pokutu — Sdělení Komise o spolupráci z roku 2002 — Pokyny pro výpočet pokut z roku 2006 — Plná jurisdikce“

Ve věci T-393/10,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, se sídlem v Hammu (Německo),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, se sídlem v Hammu,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, se sídlem v Iserlohn (Německo),

původně zastoupené C. Stadlerem a N. Tkatchenkem, poté C. Stadlerem a S. Buddem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené V. Bottkem, R. Sauerem a C. Hödlmayrem, jako zmocněnci, ve spolupráci s M. Buntscheckem, advokáty,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení a změnu rozhodnutí Komise C (2010) 4387 final ze dne 30. června 2010, v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38344 – Předpínací ocel), ve znění rozhodnutí Komise C (2010) 6676 final ze dne 30. září 2010 a rozhodnutí Komise C (2011) 2269 final ze dne 4. dubna 2011, jakož i návrh na zrušení dopisu generálního ředitele Generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž ze dne 14. února 2011,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení S. Frimodt Nielsen (zpravodaj), předseda, F. Dehousse a A. M. Collins, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. července 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek¹ [omissis]

II – K přípustnosti návrhu na zrušení dopisu ze dne 14. února 2011

- 92 Je třeba připomenout, že v průběhu řízení zaslal generální ředitel žalobkyním dopis ze dne 14. února 2011, ve kterém zamítá jejich žádost o přehodnocení jejich schopnosti zaplatit pokutu, kterou žalobkyně předložily Komisi dne 12. srpna 2010, tedy mezi přijetím původního rozhodnutí a podáním projednávané žaloby.
- 93 V uvedeném dopise přijatém po přezkumu skutkových okolností uvedených žalobkyněmi a jejich odpovědí na několik otázek, které jim položily útvary Komise v období mezi 12. srpnem 2010 a 7. únorem 2011, měl generální ředitel za to, že z důvodů opačných od důvodů obsažených v napadeném rozhodnutí není namístě žalobkyním přiznat snížení pokuty z důvodu zohlednění jejich schopnosti zaplatit pokutu.
- 94 Žalobkyně v replice požádaly o povolení rozšířit návrhová žádání v rámci návrhu na zrušení dopisu ze dne 14. února 2011 (viz bod 66 výše).
- 95 Komise je proti této žádosti, neboť zaprvé, uvedený dopis nemění právní postavení žalobkyň a nemůže být tedy napaden žalobou na neplatnost, a zadruhé, žalobkyně na podporu své žádosti o přehodnocení své schopnosti zaplatit pokutu neuplatnily nové a podstatné skutečnosti. Dopis ze dne 14. února 2011 byl tedy za těchto podmínek čistě potvrzující. Komise dále tvrdí, že jelikož posouzení schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu spadá do pravomoci Tribunálu k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci a uvedený soud je v rámci výkonu této pravomoci povinen zohlednit skutkový stav k datu přijetí jeho rozhodnutí, žalobkyně nemají zájem na tom, aby Tribunál rozhodl o přiměřenosti posouzení jejich schopnosti zaplatit pokutu, jak se tato schopnost jevila k datu přijetí dopisu ze dne 14. února 2011.
- 96 Je sice pravda, že písemné vyjádření názoru unijního orgánu nebo pouhé prohlášení záměru nemůže představovat rozhodnutí, jež by mohlo být předmětem žaloby na neplatnost na základě čl. 263 prvního pododstavce SFEU, neboť nemůže vyvolávat právní účinky nebo nemá za cíl takové účinky vyvolávat (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. března 1980, Sucrimex a Westzucker v. Komise, 133/79, Recueil, EU:C:1980:104, body 15 až 19, a ze dne 27. září 1988, Spojené království v. Komise, 114/86, Recueil, EU:C:1988:449, body 12 až 15).
- 97 Kromě toho bylo rozhodnuto, ohledně žalob na neplatnost podaných jednotlivci, že ne každý dopis unijního orgánu zasláný v odpověď na žádost osoby, které je tento dopis určen, představuje akt, který se této osoby dotýká ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce a vůči kterému by tato osoba byla oprávněna podat žalobu na neplatnost (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 27. ledna 1993, Miethke v. Parlament, C-25/92, Recueil, EU:C:1993:32, bod 10).
- 98 Naproti tomu jsou na základě ustálené judikatury za akty, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 263 SFEU, považována opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy třetích osob tím, že podstatným způsobem mění jejich právní postavení (rozsudek ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, EU:C:1981:264, bod 9; viz také rozsudek ze dne 17. dubna 2008, Cestas v. Komise, T-260/04, Sb. rozh., EU:T:2008:115, bod 67 a citovaná judikatura).
- 99 Navíc je třeba vycházet z podstaty opatření, jehož zrušení je navrhováno, aby bylo určeno, zda může být předmětem žaloby na neplatnost, přičemž forma, ve které bylo toto opatření přijato, je v tomto ohledu v zásadě nerozhodná (rozsudek IBM v. Komise, bod 98 výše, EU:C:1981:264, bod 9; viz také rozsudek Cestas v. Komise, bod 98 výše, EU:T:2008:115, bod 68 a citovaná judikatura).

1 — Jsou uvedeny pouze body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění Tribunál považuje za účelné.

- 100 Pouze akt, jímž unijní orgán jasně vyjadřuje své konečné stanovisko ve formě, která umožňuje určit povahu tohoto aktu, představuje rozhodnutí, jež lze napadnout žalobou na neplatnost, avšak za podmínky, že toto rozhodnutí není potvrzením aktu předchozího (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. května 1982, Německo a Bundesanstalt für Arbeit v. Komise, 44/81, Recueil, EU:C:1982:197, bod 12).
- 101 Je-li napadený akt aktem čistě potvrzujícím, je žaloba přípustná pouze za podmínky, že potvrzený akt byl napaden ve lhůtách (viz rozsudky ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, Recueil, EU:T:1995:141, bod 27, a ze dne 10. července 1997, AssiDomän Kraft Products a další v. Komise, T-227/95, Recueil, EU:T:1997:108, bod 29, a citovaná judikatura). Žaloba proti potvrzujícímu rozhodnutí je totiž nepřipustná, pouze pokud potvrzené rozhodnutí nabylo ve vztahu k dotyčnému právní moci, neboť proti němu nebyla ve stanovené lhůtě podána žaloba. V opačném případě má dotyčná osoba právo napadnout buď potvrzené či potvrzující rozhodnutí, nebo obě tato rozhodnutí (rozsudky ze dne 11. května 1989, Maurissen a Union syndicale v. Účetní dvůr, 193/87 a 194/87, EU:C:1989:185, bod 26, a ze dne 18. prosince 2007, Weißenfels v. Parlament, C-135/06 P, Sb. rozh., EU:C:2007:812, bod 54).
- 102 Nechá-li žalobce naproti tomu uplynout lhůtu k podání žaloby proti rozhodnutí, jímž bylo vůči němu jednoznačně přijato závazné opatření s právními účinky zasahujícími jeho zájmy, nelze tuto lhůtu obnovit tím, že žalobce požádá orgán, aby přehodnotil své rozhodnutí a proti zamítavému rozhodnutí, jímž se potvrzuje předchozí rozhodnutí, podá žalobu (viz rozsudek ze dne 15. března 1995, COBRECAF a další v. Komise, T-514/93, Recueil, EU:T:1995:49, bod 44 a citovaná judikatura).
- 103 Právě ve světle předchozích úvah je třeba přezkoumat přípustnost návrhu žalobkyně na zrušení dopisu ze dne 14. února 2011, jímž generální ředitel zamítl žádost podanou žalobkyněmi po přijetí původního rozhodnutí, která směřuje k přehodnocení jejich schopnosti zaplatit pokutu (viz body 60 a 61 výše).
- 104 V tomto ohledu argument vyvozený Komisí ze skutečnosti, že není povinna rozhodovat o žádostech o přehodnocení schopnosti podniků zaplatit pokutu předložených po přijetí rozhodnutí, v němž ukládá pokuty, je v projednávané věci neúčinný. Je totiž nesporné, že v projednávané věci útvary Komise rozhodly o nové žádosti žalobkyně poté, co přezkoumaly nové dokumenty, které posledně uvedené předložily na podporu této žádosti a zaslaly žalobkyním několik otázek týkajících se konkrétně těchto dokumentů.
- 105 V návaznosti na tento přezkum odmítl generální ředitel vyhovět žádosti žalobkyně o snížení pokuty z důvodů protichůdných těm, které byly obsaženy v původním rozhodnutí. Komise totiž v původním rozhodnutí uvedla, že situace žalobkyně je natolik nejistá, že je pravděpodobný jejich zánik bez ohledu na výši pokut, které jim jsou uloženy, avšak v dopise ze dne 14. února 2011 generální ředitel naopak shledal, že s ohledem na vyhlídky „cash-flow“ společnosti WDI sdělené žalobkyněmi po vydání původního rozhodnutí, posledně uvedené neprokázaly, že tato společnost si nebyla sama schopna obstarat dostatek finančních prostředků k zaplacení všech pokut.
- 106 Kromě toho výši pokut, z hlediska které generální ředitel posuzoval schopnost žalobkyně zaplatit pokutu, byla částka, za kterou byly odpovědné na základě prvního pozměňujícího rozhodnutí. Tato částka se nicméně lišila od částky zohledněné při prvním posouzení uvedené schopnosti zaplatit pokutu v původním rozhodnutí.
- 107 Z předchozích úvah vyplývá, že v dopise ze dne 14. února 2011 generální ředitel posoudil schopnost žalobkyně zaplatit pokutu s přihlédnutím k právním a skutkovým okolnostem, jež se lišily od právních a skutkových okolností, které byly zkoumány v původním rozhodnutí, a že důvod odmítnutí generálního ředitele snížit pokutu, která jim byla uložena, se liší od důvodu zamítnutí jejich první žádosti o snížení v rámci původního rozhodnutí. Dopis ze dne 14. února 2011 tedy nemůže být, jak

tvrdí Komise, považován za pouhé potvrzení původního rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. února 2001, *Inpesca v. Komise*, T-186/98, Recueil, EU:T:2001:42, body 44 až 51, a ze dne 22. května 2012, *Sviluppo Globale v. Komise*, T-6/10, EU:T:2012:245, body 22 až 24).

- 108 Každopádně je třeba připomenout, že žalobkyně podaly ve lhůtě pro podání žaloby stanovené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU návrh na zrušení dopisu ze dne 14. února 2011, a to v rámci projednávané žaloby, která směřuje rovněž proti napadenému rozhodnutí. K datu, kdy žalobkyně požádaly o rozšíření předmětu projednávané žaloby na dopis ze dne 14. února 2011, nebylo tedy původní rozhodnutí konečné. Z judikatury připomenuté v bodě 101 výše přitom vyplývá, že za těchto podmínek, i kdyby musel být dopis ze dne 14. února 2011 považován za akt čistě potvrzující původní rozhodnutí, nemohla by tato okolnost vést k nepřipustnosti takového návrhu na zrušení.
- 109 Nakonec je třeba uvést, že výkon pravomoci k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci unijním soudem nevyklučuje, ale předpokládá, že soud přezkoumá skutková a právní posouzení provedená Komisí, v rozsahu, v němž mu k tomu dal podnět žalobce, kromě důvodů veřejného pořádku, které může vznést i bez návrhu, dodrží-li kontradiktornost řízení (viz rozsudek ze dne 10. července 2014, *Telefónica a Telefónica de España v. Komise*, C-295/12 P, Sb. rozh., EU:C:2014:2062, body 51 až 57 a citovaná judikatura). Ačkoliv má soud s pravomocí k přezkumu v plné jurisdikci v zásadě povinnost, jak právem tvrdí Komise, zohlednit právní a skutkový stav, v němž se věc nacházela v době jeho rozhodování, považuje-li soud za odůvodněné vykonat svou pravomoc změnit napadený akt (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. března 1974, *Istituto Chemioterapico Italiano a Commercial Solvents v. Komise*, 6/73 a 7/73, Recueil, EU:C:1974:18, body 51 a 52; ze dne 14. července 1995, *CB v. Komise*, T-275/94, Recueil, EU:T:1995:141, bod 61, a ze dne 5. října 2011, *Romana Tabacchi v. Komise*, T-11/06, Sb. rozh., EU:T:2011:560, body 282 až 285), uvedená povinnost tudíž nezbavuje podniky, kterým Komise uložila sankci za porušení článku 101 SFEU, veškerého zájmu na tom, aby byl soudní přezkum zaměřen i na opodstatněnost skutkových a právních posouzení Komise s ohledem na právní a skutkový stav v době, kdy Komise tato posouzení učinila. Pouhá možnost, že se Tribunál ve vztahu k posouzení schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu rozhodne vykonat svou pravomoc k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci, tedy nečiní, jak tvrdí Komise, přezkum posouzení obsažených v dopise ze dne 14. února 2011 bezpředmětným.
- 110 Z toho vyplývá, že námitka nepřipustnosti vznesená Komisí vůči návrhu na zrušení dopisu ze dne 14. února 2011 musí být zamítnuta.

[omissis]

A – K prvnímu a druhému žalobnímu důvodu, vycházejícím ze skutečnosti, že Komise měla neprávem za to, že se žalobkyně účastnily jediného a trvajícího protiprávního jednání nepřetržitě od 1. ledna 1984

- 121 V rámci první části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že z důvodu jednak přerušení, k němuž došlo v období mezi koncem klubu Curych a začátkem klubu Evropa v délce roku a půl a jednak rozdílů v organizaci a fungování těchto dvou ujednání, nemohla mít Komise za to, že tato dvě odlišná protiprávní jednání představovala jediné a trvající protiprávní jednání. Z toho vyplývá, že protiprávní jednání spáchaná před začátkem klubu Evropa, dne 12. května 1997, se na základě čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 stala promlčenými.
- 122 V rámci druhé části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise nijak nezohlednila skutečnost, že se společnost WDI od dohod prováděných v rámci klubu Curych z pohledu všech ostatních podniků, které se účastnily schůzky ze dne 9. ledna 1996, jasně distancovala, jak dosvědčují zápisky obsahující poznámky učiněné společností Emesa. Všechna protiprávní jednání spáchaná společností WDI před 12. květnem 1997 jsou tedy na základě čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 z tohoto důvodu rovněž promlčena.

123 Žalobkyně v druhém žalobním důvodu vzneseném podpůrně tvrdí, že protiprávní jednání, které jim je vytýkáno, mělo být přinejmenším posuzováno jako opakující se a že Komise měla s ohledem na dobu trvání zohledněnou při výpočtu pokut přihlédnout k přerušení kartelové dohody na přechodnou dobu.

124 Je třeba nejprve přezkoumat, zda Komise mohla správně konstatovat, že se WDI účastnila jediného a trvajících protiprávního jednání.

1. K existenci jediného a trvajících protiprávního jednání

a) Složky kartelové dohody a kvalifikace v napadeném rozhodnutí jako jediné protiprávní jednání

125 Ačkoliv Komise v žalobní odpovědi a v duplice tvrdí, že protiprávní jednání dotčené v projednávané věci je „trvajících nebo opakovaných“, je třeba nejprve připomenout, že v napadeném rozhodnutí, bylo uvedené protiprávní jednání kvalifikováno jen jako „jediné a trvajících“ (bod 609 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a nikoliv jako opakované. Žalobkyně tak byly potrestány za protiprávní jednání páchané nepřetržitě společnostmi Klöckner Draht, později přejmenovanou na WDI, od 1. ledna 1984 a společnostmi WDV a Pampus od dat, kdy získaly nad WDI kontrolu (viz body 54 až 57 výše).

126 V bodě 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž Komise popsala kartelovou dohodu, které se žalobkyně údajně účastnily, jako „celoevropské ujednání sestávající z fáze zvané Curych a fáze zvané evropské nebo z národních/regiónálních ujednání, dle konkrétních okolností“.

127 Body 123 až 135 odůvodnění rozhodnutí stručně uvádějí tyto různé dohody a jednání ve vzájemné shodě, které jsou následně podrobněji popsány a posouzeny s ohledem na čl. 101 odst. 1 SFEU a článek 53 Dohody o EHP. Dle Komise, jak bylo připomenuto v bodech 40 až 53 výše, sestává kartelová dohoda konkrétně a v časové posloupnosti ze sedmi hlavních složek.

128 Zaprvé klub Curych, tedy první fáze celoevropské dohody, která trvala od 1. ledna 1984 do 9. ledna 1996 a týkala se určování kvót připadajících na každou zemi (Německo, Rakousko, Benelux, Francie, Itálie a Španělsko), rozdělování zákazníků, cen a výměny citlivých obchodních informací. Jeho členy byly v první řadě společnosti Tréfileurope, Nedri, WDI, DWK a Redaelli, která zastupovala ještě několik dalších italských podniků – přinejmenším od 1993 – dále od roku 1992 společnost Emesa a od roku 1993 společnost Tyrsa.

129 Zadruhé klub Itálie, národní ujednání, které trvalo od 5. prosince 1995 do 19. září 2002 a týkalo se určování kvót pro Itálii, jakož i vývozu z této země do zbytku Evropy. Jeho členy byly italské podniky Redaelli, ITC, CB a Itas, k nimž se dne 3. dubna 1995 připojily společnosti Tréfileurope a Tréfileurope Italia, dne 10. února 1997 společnost SLM, dne 4. března 1997 společnost Trame, dne 17. prosince 1996 společnost Tyrsa, dne 24. února 1997 společnost DWK, a dne 15. dubna 1997 společnost Austria Draht.

130 Zatřetí dohoda Jih je regionální ujednání vyjednané a uzavřené v roce 1996 italskými podniky, Redaelli, ITC, CB a Itas, se společnostmi Tyrsa a Tréfileurope, za účelem stanovit míru působení každého účastníka v jižních zemích (Španělsko, Itálie, Francie, Belgie a Lucembursko) a zavázat se ke společnému vyjednávání kvót s jinými výrobci ze severní Evropy.

131 Začtvrté klub Evropa, tedy druhá fáze celoevropské dohody, která v květnu 1997 shromáždila společnosti Tréfileurope, Nedri, WDI, DWK, Tyrsa a Emesa. Schůzky klubu Evropa, kterých se ostatní evropští výrobci mohli zúčastňovat příležitostně (viz bod 48 výše), přestaly být organizovány v září 2002. Dohoda směřovala k překonání krize klubu Curych a týkala se rozdělování nových kvót (vypočítaných pro období od čtvrtého čtvrtletí 1995 do prvního čtvrtletí 1997), rozdělení zákazníků a určování cen. Stálí členové se dohodli na pravidlech koordinace zahrnujících určení koordinátorů odpovědných za provádění ujednání v několika zemích a koordinaci s ostatními zúčastněnými podniky

působícími v těchto zemích nebo ve vztahu ke stejným zákazníkům. Jejich zástupci se pravidelně scházeli na různých úrovních, aby dohlíželi nad prováděním ujednání. Vyměňovali si citlivé obchodní informace. V případě odchýlení se od sjednaného jednání byl uplatněn kompenzační systém.

- 132 Zapáté v rámci celoevropských složek kartelové dohody šest stálých členů příležitostně doplňovaných o italské výrobce a společnost Fundia udržovalo rovněž dvoustranné či vícestranné kontakty a podílelo se na určování cen a přidělování zákazníků, a to vždy dle okolností, byl-li o to zájem. Společnosti Tréfileurope, Nedri, WDI, Tyrsa, Emesa, CB a Fundia tak společně koordinovaly ceny a objemy pro zákazníka Addtek. Tyto projekty se týkaly hlavně Finska, Švédska a Norska, ale i Nizozemska, Německa, baltských států, jakož i střední a východní Evropy. Spolupráce týkající se společnosti Addtek započala v době trvání klubu Curych v rámci celoevropského ujednání a trvala alespoň do konce roku 2001.
- 133 Zašesté v období od přinejmenším září 2000 do září 2002 pořádalo šest stálých členů, ITC, CB, Redaelli, Itas a SLM pravidelná setkání s cílem začlenit italské podniky do klubu Evropa, jakožto stálé členy. Italské podniky si přály zvýšit své kvóty v Evropě, zatímco klub Evropa podporoval stávající situaci. Za tímto účelem se konaly schůzky v rámci klubu Itálie, s cílem definovat společné stanovisko italských podniků, schůzky v rámci klubu Evropa, s cílem zabývat se požadavky italských podniků a schůzky mezi výrobcí klubu Evropa a italskými výrobci s cílem sladit postoje účastníků těchto dvou ujednání. Během těchto jednání si zúčastněné podniky vyměňovaly citlivé obchodní informace. Pro potřeby přerozdělení evropských kvót, aby mohli být zahrnuti italští výrobci, se uvedené podniky dohodly na užívání nového referenčního období (30. června 2000 – 30. června 2001). Domluvily se rovněž na celkovém vývozním objemu italských podniků do zbytku Evropy. Souběžně jednaly o cenách, přičemž členové klubu Evropa se snažili rozšířit mechanismus určování cen uplatňovaný italskými výrobci v rámci klubu Itálie na úroveň Evropy.
- 134 Zasedmé Komise rovněž odhalila existenci klubu Španělsko, který byl ujednáním souběžným s ostatními prvky kartelové dohody a který se týkal španělského a portugalského trhu (viz bod 52 výše).
- 135 Komise v bodech 610 až 612 odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlila, proč měla za to, že souhrn těchto protiprávních skutečností představoval soudržný celek opatření sledujících jediný cíl, tedy omezit hospodářskou soutěž na trhu s APC na evropské a vnitrostátní úrovni. Komise tak shledala, že soubor zjištěných protisoutěžních ujednání přispíval k jedinému protisoutěžnímu obchodnímu cíli, tedy k narušení nebo odstranění obvyklých soutěžních podmínek na trhu s APC a zavedení celkové rovnováhy prostřednictvím společných mechanismů různých úrovní, na nichž docházelo k protiprávnímu jednání, tedy k určování cen, přidělování kvót, rozdělování zákazníků a výměně citlivých obchodních informací.
- 136 Konkrétně v bodě 613 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise upřesnila důvody, proč představovaly fáze klubu Curych a klubu Evropa jediné protiprávní jednání, navzdory přechodnému období. Komise zvláště uvedla, že schůzky, jejichž účelem bylo zasáhnout do volné hospodářské soutěže a znovu zavést trvající celoevropské ujednání, se konaly od konce klubu Curych. Rovněž uvedla, že účinky smluv uzavřených v rámci klubu Curych přetrvávaly v přechodném období a že v tomto období rovněž fungovala regionální ujednání, která přispívala ke stejnému jedinému cíli sledovanému každou ze složek kartelové dohody.
- 137 V bodech 614 a 615 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že konkrétní mechanismy fungování různých složek kartelové dohody zabezpečují koordinaci mezi celoevropskými ujednáními a různými národními dohodami. Podle Komise tak byl systém kvót zavedený v rámci klubu Itálie inspirací pro systém uplatňovaný klubem Curych. Kromě toho koordinace mezi klubem Evropa a italskými výrobci byla zajištěna prostřednictvím společnosti Tréfileurope a mezi klubem Evropa a klubem Španělsko prostřednictvím společností Tyrsa a Emesa, které se účastnily obou klubů.

- 138 Celkově se podle bodů 616 až 621 odůvodnění všichni účastníci konkurenčních ujednání v různé míře podíleli na společném protisoutěžním plánu, jehož provádění trvalo, jak pokud jde o jeho cíle, tak o jeho základní rysy, od roku 1984 do konce roku 2002.
- 139 V bodě 622 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že i kdyby se každý z účastníků kartelové dohody neúčastnil všech složek protiprávního jednání, měli z výměn informací mezi účastníky prospěch všichni a věděli, že jejich účast zapadá do celkového plánu.
- 140 Žalobkyně zpochybňují posouzení, podle kterého klub Curych a klub Evropa, kterých se, jak nepopírají, účastnily, představují dvě složky jediného protiprávního jednání.

b) Pojem „jediné protiprávní jednání“

- 141 Podle ustálené judikatury nemusí porušení čl. 101 odst. 1 SFEU a článku 53 Dohody o EHP plynout jen z jediného skutku, ale i řady skutků nebo rovněž trvajících jednání, i když jeden nebo několik prvků této řady skutků nebo tohoto trvajících jednání by mohly samy o sobě a nahlíženy jednotlivě zakládat porušení uvedeného ustanovení. Pokud se jednotlivé skutky začleňují do celkového plánu z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž na vnitřním trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek (rozsudky ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Participazioni, C-49/92 P, Recueil, EU:C:1999:356, bod 81; ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, EU:C:2004:6, bod 258, a ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, Sb. rozh., EU:C:2012:778, bod 41).
- 142 Podnik, který se na takovém jediném a komplexním protiprávním jednání podílel vlastním jednáním, které spadá pod pojem „dohoda nebo jednání ve vzájemné shodě s cílem narušujícím hospodářskou soutěž“ ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU a jehož účelem bylo přispět k uskutečňování protiprávního jednání jako celku, může tak být rovněž odpovědný za jednání ostatních podniků v rámci téhož protiprávního jednání po celou dobu své účasti na uvedeném protiprávním jednání. Tak je tomu, je-li prokázáno, že uvedený podnik svým jednáním zamýšlel přispět ke společným cílům sledovaným všemi účastníky a že věděl o plánovaném nebo uplatňovaném protiprávním jednání jiných podniků sledujících tytéž cíle nebo ho mohl rozumně předvídat a byl připraven přijmout z toho plynoucí riziko (rozsudky Komise v. Anic Participazioni, bod 141 výše, EU:C:1999:356, body 83, 87 a 203; Aalborg Portland a další v. Komise, bod 141 výše, EU:C:2004:6, bod 83, a Komise v. Verhuizingen Coppens, bod 141 výše, EU:C:2012:778, bod 42).
- 143 Podnik se tak mohl přímo účastnit všech protisoutěžních skutků tvořících jediné a trvalé protiprávní jednání, v kterémžto případě má Komise právo mu přičíst odpovědnost za všechny tyto skutky, a tedy za uvedené protiprávní jednání jako celek. Podnik se rovněž mohl přímo účastnit jen některých protisoutěžních skutků tvořících jediné a trvalé protiprávní jednání, ale vědět o všech dalších plánovaných nebo uplatňovaných protiprávních skutcích jiných účastníků kartelové dohody sledujících tytéž cíle nebo je mohl rozumně předvídat a být připraven přijmout z toho plynoucí riziko. V takovém případě má Komise rovněž právo přičíst tomuto podniku odpovědnost za všechny protisoutěžní skutky tvořící takové protiprávní jednání, a tudíž za protiprávní jednání jako celek (rozsudek Komise v. Verhuizingen Coppens, bod 141 výše, EU:C:2012:778, bod 43).
- 144 Naproti tomu, pokud se podnik přímo účastnil jednoho či více protisoutěžních skutků tvořících jediné a trvalé protiprávní jednání, ale nebylo prokázáno, že svým jednáním zamýšlel přispět ke všem společným cílům sledovaným dalšími účastníky kartelové dohody a že věděl o všech ostatních plánovaných nebo uplatňovaných protiprávních úkonech uvedených účastníků sledujících tytéž cíle nebo že je mohl rozumně předvídat a byl připraven přijmout z toho plynoucí riziko, Komise mu může přičíst jen odpovědnost za skutky, kterých se účastnil přímo, a za plánované nebo uplatňované skutky

ostatních účastníků sledujících tytéž cíle jako on, o kterých prokazatelně věděl nebo je mohl rozumně předvídat a byl připraven přijmout z toho plynoucí riziko (rozsudek Komise v. Verhuizingen Coppens, bod 141 výše, EU:C:2012:778, bod 44).

- 145 To nicméně nemůže vést k tomu, že tento podnik bude zproštěn své odpovědnosti za skutky, kterých se nesporně účastnil nebo za které může být skutečně shledán odpovědným. Takové rozdělení rozhodnutí Komise, které kvalifikuje globální kartelovou dohodu jako jediné a trvající protiprávní jednání, je však myslitelné, pouze pokud bylo uvedenému podniku při správním řízení umožněno obeznámit se s tím, že je mu rovněž vytýkána účast na všech skutcích tvořících protiprávní jednání, a tedy se v tomto bodě hájit, a pokud je uvedené rozhodnutí v tomto ohledu dostatečně jasné (rozsudek Komise v. Verhuizingen Coppens, bod 141 výše, EU:C:2012:778, body 45 a 46).
- 146 V tomto ohledu je dle judikatury pro posouzení, zda se jedná o jediné protiprávní jednání, relevantních několik kritérií, a sice totožnost cílů dotčených praktik, totožnost předmětných výrobků a služeb, totožnost podniků, které se těchto praktik účastnily a totožnost způsobů jejich provádění. Mimoto totožnost zúčastněných fyzických osob jednajících na účet podniků a stejná zeměpisná působnost předmětných praktik jsou rovněž skutečnostmi, které mohou být zohledněny pro účely tohoto přezkumu (viz rozsudek ze dne 17. května 2013, Trelleborg Industrie a Trelleborg v. Komise, T-147/09 a T-148/09, Sb. rozh., EU:T:2013:259, bod 60 a citovaná judikatura).
- 147 Závěrem skutečnost, že se podnik nepodílel na všech prvcích zakládajících kartelovou dohodu nebo že v aspektech, jichž se účastnil, sehrával malou roli, tak musí být zohledněna při posouzení závažnosti protiprávního jednání, a případně při stanovení výše pokuty (rozsudky Komise v. Anic Partecipazioni, bod 141 výše, EU:C:1999:356, bod 90, a Aalborg Portland a další v. Komise, bod 141 výše, EU:C:2004:6, bod 86).

c) Skutečnosti zohledněné v případě žalobkyně

- 148 V bodech 796 až 799 odůvodnění Komise uvedla, že odpovědnost žalobkyně byla shledána v případě zaprvé účasti Klöckner Draht, poté WDI v klubu Curych od 1. ledna 1984 do 9. ledna 1996 (viz bod 128 výše), zadruhé účasti WDI na schůzkách konaných během přechodného období (od 9. ledna 1996 do 12. května 1997), zatřetí účasti WDI v klubu Evropa od 12. května 1997 do 19. září 2002 (viz bod 131 výše), zejména jakožto koordinátor pro Německo, a začtvrté koordinace ve vztahu k zákaznické společnosti Addtek od roku 1984 do roku 2002.
- 149 S ohledem na kritéria uložená judikaturou připomenutou v bodech 141 až 147 výše nezpochybují žalobkyně svou účast v klubu Curych a v klubu Evropa ani svou znalost různých složek protiprávního jednání. Mají naproti tomu za to, že tyto různé složky protiprávního jednání nezapadají do celkového plánu a že WDI v přechodném období své protisoutěžní jednání přerušila.

Co se týče existence celkového plánu

- 150 Žalobkyně mají za to, že Komise nemohla k prokázání existence celkového plánu pouze uvést, že se různé složky protiprávního jednání týkaly téhož hospodářského odvětví, aniž prokázala vztah vzájemného doplňování mezi různými danými složkami, například existenci rámcové dohody. Komise nemůže v tomto ohledu vycházet z přítomnosti společných účastníků. Naproti tomu nesprávně nevyvodila žádný důsledek ze skutečnosti, že zeměpisný dosah rozhodnutí přijatých v oblasti kvót zahrnoval vnitrostátní trhy v rámci klubu Curych a celý evropský trh v rámci klubu Evropa. Kromě toho byly způsoby koordinace různé, jelikož se ředitelé prodeje účastnili schůzek klubu Evropa, zatímco schůzek klubu Curych se účastnily jen osoby pracující ve vedení. Kromě toho v rámci klubu Evropa byly zavedeny pozice národních koordinátorů, zatímco klub Curych fungoval prostřednictvím jednotné ústřední kanceláře pro oznamování.

- 151 Žádný z těchto argumentů však nemůže zpochybnit prokázání provedené v napadeném rozhodnutí.
- 152 Jak totiž uvedla Komise, kartelová dohoda sankcionovaná v napadeném rozhodnutí sestávala ze souhrnu dohod, které na sebe jak na lokální (národní či regionální), tak na evropské úrovni navzájem časově navazovaly a jejichž společným cílem bylo zajistit nesoutěžní rovnováhu evropského trhu s APC, vyznačujícího se strukturálním nadbytkem kapacity.
- 153 Je navíc nesporné, že způsoby použité k dosažení tohoto cíle, tedy určování cen, přidělování kvót, rozdělování zákazníků a výměna citlivých obchodních informací byly společné všem složkám kartelové dohody. Hlavními účastníky klubu Curych a klubu Evropa, včetně žalobkyně, byly tytéž podniky. Komise tvrdí, aniž je jí odporováno, že uvedené podniky byly v rámci klubu Curych a poté v rámci klubu Evropa většinou zastupovány stejnými fyzickými osobami.
- 154 Kromě toho mechanismy koordinace mezi klubem Curych, poté klubem Evropa, na jedné straně a národními a regionálními ujednáními (dohody Jih, klub Itálie a klub Španělsko) na straně druhé byly ve všech případech zavedeny, i když nejsou zcela totožné. Jednak je totiž nesporné, že se italští výrobci účastnili přímo klubu Curych, kdežto koordinace mezi klubem Evropa a klubem Itálie byla zajišťovaná společností Tréfileurope. Dále koordinace mezi klubem Španělsko a klubem Evropa probíhala začleněním společností Emesa a Tyrsa do posledně uvedeného klubu.
- 155 Tato skutková zjištění učiněná Komisí v napadeném rozhodnutí a nezpochybněná žalobkyněmi umožňují dospět k závěru o jednotnosti protiprávního jednání sestávajícího z vícera složek ve smyslu judikatury citované v bodě 146 výše.
- 156 Pokud jde o rozdíly mezi klubem Curych a klubem Evropa, o něž se opírají žalobkyně a které byly ostatně zmíněny i v napadeném rozhodnutí, je třeba uvést, že zdaleka nebrání konstatování jediného protiprávního jednání, ale naopak vyjadřují vůli zavést účinnější způsoby dosažení téhož cíle, jako je cíl sledovaný všemi účastníky jednotlivých ujednání kartelové dohody, tedy omezení účinků hospodářské soutěže na trhu se strukturálním nadbytkem kapacity, zejména prostřednictvím dohod o cenách, výrobních kvótách a rozdělování hlavních zákazníků.
- 157 Toto zjištění může vysvětlit zdánlivý rozpor mezi body 186 a 629 odůvodnění napadeného rozhodnutí zmiňovaný žalobkyněmi. I když je prokázána totožnost obecného účelu po sobě následujících složek kartelové dohody, každá z dohod, jejichž celek představuje jediné protiprávní jednání, se vyznačovala víceméně omezeným zeměpisným rozsahem a metodami zavedenými k zajištění dohledu nad závazky, které samy o sobě zůstaly stejné a týkaly se cen, kvót na dodávky, rozdělování zákazníků a výměn citlivých obchodních informací.
- 158 Rozdílné fungování dvou po sobě jdoucích fází celoevropských ujednání tedy nebrání přípuštění existence celkového plánu, který se vyznačoval stejným protisoutěžním účelem, jemuž podléhal klub Curych a poté klub Evropa (v tomto smyslu viz rozsudky Aalborg Portland a další v. Komise, bod 141 výše, EU:C:2004:6, bod 258; ze dne 21. září 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, C-105/04 P, Sb. rozh., EU:C:2006:592, bod 110, a Trelleborg Industrie a Trelleborg v. Komise, bod 146 výše, EU:T:2013:259, bod 60 a citovaná judikatura).
- Co se týče dopadu tvrzení žalobkyně o přerušení kartelové dohody na kvalifikaci protiprávního jednání a na promlčení
- 159 Žalobkyně ve svých písemnostech tvrdily, že v návaznosti na značné neshody v rámci klubu Curych od roku 1995 přestal tento klub fungovat před tím, než došlo ke vzniku klubu Evropa. Fungování kartelové dohody tedy bylo na rok a čtyři měsíce přerušeno, což brání tomu, aby mohly být klub Curych a klub Evropa považovány za různé složky jediného protiprávního jednání.

- 160 Není nutné přihlížet ke skutečnosti, že v jejich odpovědi na oznámení námitek a na jednání žalobkyně připustily, že regionální a národní ujednání nebyla během přechodného období přerušena, ale je třeba připomenout, že z důvodů uvedených v bodech 152 až 158 výše, totožnost sledovaných cílů a způsobů provádění každé z protisoutěžních dohod zjištěných Komisí, a tím spíše i účast stejných hlavních výrobců v klubech Curych a Evropa, umožňují konstatovat existenci celkového plánu, ve smyslu judikatury připomenuté v bodech 141 až 147 výše, do něhož se tyto dva kluby postupně začlenily.
- 161 Žalobkyně přitom nezpochybňují, že se účastnily klubu Curych do 9. ledna 1996 a připouští svou účast v klubu Evropa od 12. května 1997. I kdyby tedy během přechodného období došlo k přerušení fungování kartelové dohody či pouze k pozastavení jakékoliv protiprávní činnosti žalobkyň, byly by žalobkyně správně shledány odpovědnými za účast na jediném protiprávním jednání, vzhledem ke kontinuitě cílů a způsobů konstatovaných výše. Navíc byla délka přechodného období kratší než pět let stanovených v čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003, takže jediné protiprávní jednání, kterého se žalobkyně účastnily, by mohlo být nanejvýš považováno, připustí-li se, že uvedené období představuje přerušení, za opakované spíše než trvající protiprávní jednání (v tomto smyslu viz rozsudek Trelleborg Industrie a Trelleborg v. Komise, bod 146 výše, EU:T:2013:259, body 70 až 95 a citovaná judikatura).
- 162 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod v rozsahu, v němž vychází z promlčení ve vztahu k období před 12. květnem 1996, musí být v plném rozsahu zamítnut, ať přechodné období bylo či nebylo přerušeno protiprávním jednáním.
- 163 Pokud by se nicméně argument, který žalobkyně vyvozují z přerušení protiprávního jednání během přechodného období, ukázal podloženým, mohly by v takovém případě požadovat, aby jim ve vztahu k období přerušení nebyla uložena žádná sankce (v tomto smyslu viz rozsudek Trelleborg Industrie a Trelleborg v. Komise, bod 146 výše, EU:T:2013:259, bod 88). Je tedy třeba se vyjádřit rovněž k této argumentaci a přezkoumat nejprve tvrzení o přerušení kartelové dohody obecně a zadruhé tvrzení o přerušení účasti žalobkyň na kartelové dohodě.

2. Co se týče opodstatněnosti tvrzení žalobkyň o přerušení jejich účasti na kartelové dohodě

- 164 Za účelem učinění závěru, že během přechodného období účastníci klubu Curych uskutečňovali protisoutěžní úkony, vycházela Komise v bodě 613 odůvodnění napadeného rozhodnutí z argumentů připomenutých v bodě 136 výše. Kromě toho příloha 2 napadeného rozhodnutí uvádí jedenáct schůzek, během kterých byly vyměňovány informace a sjednávány dohody o cenách a rozdělování kvót. Žalobkyně měly příležitost nahlédnout do listinných důkazů, na které Komise odkazovala v příloze 2, poprvé v prostorách Komise v návaznosti na oznámení námitek a podruhé v kanceláři Tribunálu v návaznosti na důkazní opatření, která byla před jednáním určena Komisí.
- 165 Je třeba připomenout, že na jednání žalobkyně upřesnily, že nezpochybňují, že národní dohody během přechodného období přetrvávaly, ale tvrdí, že celoevropská složka kartelové dohody byla v období mezi klubem Curych a začátkem klubu Evropa přerušena.

a) Připomenutí zásad v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů

- 166 Podle ustálené judikatury v oblasti důkazního břemene na jedné straně přísluší straně nebo orgánu, který tvrdí, že bylo porušeno právo hospodářské soutěže, aby předložil důkaz, který právně dostačujícím způsobem prokazuje skutečnosti zakládající protiprávní jednání, a na druhé straně přísluší podniku, který uplatňuje důvod na obranu proti konstatování, že se dopustil protiprávního jednání, aby předložil důkaz, že podmínky použití tohoto důvodu na jeho obranu jsou splněny, takže uvedený orgán bude muset uplatnit jiné důkazy (rozsudek ze dne 16. listopadu 2006, Peróxidos Orgánicos v. Komise, T-120/04, Sb. rozh., EU:T:2006:350, bod 50; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, EU:C:1998:608, bod 58, a Aalborg Portland

- a další v. Komise, bod 141 výše, EU:C:2004:6, bod 78). Doba trvání protiprávního jednání je jedním ze znaků protiprávního jednání porušujícího čl. 101 odst. 1 SFEU, přičemž břemeno prokázání existence tohoto znaku nese hlavně Komise (rozsudky ze dne 7. července 1994, *Dunlop Slazenger v. Komise*, T-43/92, Recueil, EU:T:1994:79, bod 79, a *Peróxidos Orgánicos v. Komise*, uvedený výše, EU:T:2006:350, bod 51).
- 167 Toto rozložení důkazního břemene se může nicméně měnit v rozsahu, v němž skutkové okolnosti, kterých se strana dovolává, mohou zavazovat druhou stranu k poskytnutí vysvětlení nebo odůvodnění, přičemž pokud tak neučiní, lze dospět k závěru, že důkazní břemeno bylo uneseno (v tomto smyslu viz rozsudek *Aalborg Portland a další v. Komise*, bod 141 výše, EU:C:2004:6, bod 79, a rozsudek *Peróxidos Orgánicos v. Komise*, bod 166 výše, EU:T:2006:350, bod 53).
- 168 Pokud jde o důkazní prostředky, které Komise může v tomto ohledu uplatnit, v právu hospodářské soutěže platí zásada volného hodnocení důkazů (rozsudky ze dne 25. ledna 2007, *Dalmine v. Komise*, C-407/04 P, Sb. rozh., EU:C:2007:53, bod 63, a ze dne 8. července 2004, *JFE Engineering a další v. Komise*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh., EU:T:2004:221, bod 273). Jelikož zákaz účasti na protisoutěžních praktikách a dohodách, jakož i sankce, které pachatele mohou postihnout, jsou obecně známé, je totiž obvyklé, že činnosti, se kterými jsou tyto praktiky a dohody spojeny, se odehrávají tajně, že setkání se konají tajně, nejčastěji ve třetí zemi, a že související dokumentace je omezena na minimum. I když Komise objeví písemnosti výslovně prokazující navázání protiprávního kontaktu mezi hospodářskými subjekty, jako jsou zápisy ze schůzky, jsou tyto obvykle útržkovité a rozptýlené, takže se často ukazuje nezbytným rekonstruovat některé podrobnosti dedukcí. Ve většině případů musí být existence protisoutěžního jednání nebo dohody vyvozena z určitého počtu shodujících se skutečností a nepřímých důkazů, které ve svém celku mohou představovat, pokud neexistuje jiné logické vysvětlení, důkaz o porušení práva hospodářské soutěže (rozsudek *Aalborg Portland a další v. Komise*, bod 141 výše, EU:C:2004:6, body 55 až 57). Takové nepřímé důkazy a shody okolností umožňují odhalit nejen existenci protisoutěžních jednání nebo dohod, ale rovněž délku trvajícího protisoutěžního jednání a dobu uplatňování dohody uzavřené v rozporu s právem hospodářské soutěže (rozsudek ze dne 21. září 2006, *Technische Unie v. Komise*, C-113/04 P, Sb. rozh., EU:C:2006:593, bod 166).
- 169 Je nezbytné, aby Komise za účelem odůvodnění pevného přesvědčení, že došlo k protiprávnímu jednání, uvedla přesné a shodující se důkazy (viz rozsudky ze dne 6. července 2000, *Volkswagen v. Komise*, T-62/98, Recueil, EU:T:2000:180, body 43 a 72 a citovaná judikatura, a ze dne 25. října 2005, *Groupe Danone v. Komise*, T-38/02, Sb. rozh., EU:T:2005:367, bod 217). Nicméně není nutné, aby každý z důkazů předložených Komisí odpovídal těmto kritériím se zřetelem na každý prvek protiprávního jednání. Stačí, když soubor nepřímých důkazů, kterého se orgán dovolává, odpovídá tomuto požadavku jako celek (rozsudky *JFE Engineering a další v. Komise*, bod 168 výše, EU:T:2004:221, bod 180, a *Groupe Danone v. Komise*, uvedený výše, EU:T:2005:367, bod 218; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 20. dubna 1999, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, zvaný „PVC II“, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, EU:T:1999:80, body 768 až 778). Co se týče doby trvání protiprávního jednání, judikatura vyžaduje, aby se Komise, pokud neexistují důkazy, které mohou přímo prokázat dobu trvání protiprávního jednání, opřela alespoň o důkazy vztahující se k časově dostatečně blízkým skutkovým okolnostem tak, aby bylo možné důvodně připustit, že toto protiprávní jednání trvalo nepřetržitě mezi dvěma konkrétními daty (rozsudky *Technische Unie v. Komise*, bod 168 výše, EU:C:2006:593, bod 169; *Dunlop Slazenger v. Komise*, bod 166 výše, EU:T:1994:79, bod 79, a *Peróxidos Orgánicos v. Komise*, bod 166 výše, EU:T:2006:350, bod 51).
- 170 Pokud jde o důkazní hodnotu, kterou je třeba přiznat různým důkazům, je třeba zdůraznit, že jediným relevantním kritériem pro volné hodnocení předložených důkazů je jejich hodnověrnost (rozsudek *Dalmine v. Komise*, bod 168 výše, EU:C:2007:53, bod 63; viz také rozsudky ze dne 8. července 2004, *Mannesmannröhren-Werke v. Komise*, T-44/00, Sb. rozh., EU:T:2004:218, bod 84 a citovaná judikatura, a *JFE Engineering a další v. Komise*, bod 168 výše, EU:T:2004:221, bod 273). Podle obecně

platných pravidel v oblasti dokazování závisí hodnověrnost, a tedy důkazní hodnota dokumentu na jeho původu, okolnostech jeho vypracování, osobě, které je určen a jeho obsahu (rozsudek ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, EU:T:2000:77, bod 1053; stanovisko soudce Vesterdorfa vykonávajícího funkci generálního advokáta ve věci Rhône-Poulenc v. Komise, T-1/89, Recueil, EU:T:1991:38). Zejména je třeba přiznat velký význam okolnosti, že dokument byl vyhotoven v bezprostřední souvislosti se skutkovými okolnostmi (rozsudek ze dne 11. března 1999, Ensidesa v. Komise, T-157/94, Recueil, EU:T:1999:54, bod 312) nebo přímým svědkem těchto okolností (v tomto smyslu viz rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 168 výše, EU:T:2004:221, bod 207). Dokumenty, ze kterých vyplývá, že došlo ke kontaktům mezi několika podniky a že tyto podniky sledovaly právě cíl předem odstranit nejistotu ohledně budoucího chování jejich konkurentů, prokazují právně dostačujícím způsobem, že existuje jednání ve vzájemné shodě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 1975, Suiker Unie a další v. Komise, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Recueil, EU:C:1975:174, body 175 a 179). Dále musejí být prohlášeny, která jsou v rozporu se zájmy prohlašujícího, v zásadě považována za zvláště hodnověrné důkazní materiály (v tomto smyslu viz rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 168 výše, EU:T:2004:221, body 207, 211 a 212).

171 Kromě toho bylo ustáleně judikováno, že k prokázání existence jednání ve vzájemné shodě ve smyslu článku 101 SFEU postačuje sdělení informací konkurentům za účelem přípravy protisoutěžní dohody (rozsudky ze dne 5. prosince 2013, Solvay v. Komise, C-455/11 P, EU:C:2013:796, bod 40; ze dne 6. dubna 1995, Trefilunion v. Komise, T-148/89, Recueil, EU:T:1995:68, bod 82, a ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, Sb. rozh., EU:T:2008:254, bod 178).

172 Úkolem soudu rozhodujícího o žalobě směřující proti rozhodnutí Komise, jímž se konstatuje jednání porušující právo hospodářské soutěže a ukládají pokuty osobám, kterým je toto rozhodnutí určeno, je posoudit, zda důkazy, kterých se Komise ve svém rozhodnutí dovolává, dostatečně prokazují existenci protiprávního jednání (rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 168 výše, EU:T:2004:221, body 174 a 175; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek PVC II, bod 169 výše, EU:T:1999:80, bod 891). Má-li soud pochybnosti, musí být tato skutečnost ku prospěchu osobám, jimž je rozhodnutí určeno, takže soud nemůže učinit závěr, že Komise z právního hlediska dostačujícím způsobem prokázala existenci dotčeného protiprávního jednání, jestliže má o této otázce stále ještě pochybnosti (rozsudky JFE Engineering a další v. Komise, bod 168 výše, EU:T:2004:221, bod 177, a Groupe Danone v. Komise, bod 169 výše, EU:T:2005:367, bod 215). V této posledně uvedené situaci je totiž nezbytné zohlednit zásadu presumpce nevin, jak vyplývá zejména z čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jež je součástí základních práv, která jsou podle judikatury Soudního dvora, jež je navíc potvrzena článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, chráněna v unijním právním řádu. S ohledem na povahu dotčených protiprávních jednání, jakož i povahu a stupeň přísnosti souvisejících sankcí se zásada presumpce nevin použije zejména na řízení, která se týkají porušení pravidel hospodářské soutěže uplatnitelných na podniky a v rámci kterých mohou být uloženy pokuty či penále (rozsudky ze dne 8. července 1999, Hüls v. Komise, C-199/92 P, Recueil, EU:C:1999:358, body 149 a 150; Montecatini v. Komise, C-235/92 P, Recueil, EU:C:1999:362, body 175 a 176, a Groupe Danone v. Komise, bod 169 výše, EU:T:2005:367, bod 216).

b) Co se týče schůzek konaných během přechodného období a pokračování protiprávního jednání v tomto období

173 Pokračování konání schůzek, jejichž předmětem byla výměna informací, určování cen a přidělování kvót je v napadeném rozhodnutí považováno za prokázané a příloha 2 napadeného rozhodnutí uvádí jedenáct schůzek, během kterých docházelo k výměnám informací, jakož i dohodám o cenách a kvótách. Žalobkyně poté, co ve své odpovědi na oznámení námitek uznaly, že někteří další účastníci klubu Curych, zejména DWK a Tréfileurope France, pokračovaly během přechodného období

v protisoutěžních jednáních, nepředkládají žádnou podrobnou kritiku s ohledem na tyto schůzky, ale jen uvádějí, že důkazy předložené Komisí nejsou dostatečné k prokázání pokračování protiprávního jednání během přechodného období.

- 174 V tomto ohledu je třeba připomenout, že není nijak neobvyklé, aby s ohledem na střety zájmů vlastní tomuto typu dohod podléhala dlouhodobě uplatňovaná kartelová dohoda změnám, co se týče totožnosti účastníků, jakož i forem a intenzity jejich koluze.
- 175 K potvrzení, že protisoutěžní úkony dřívějších členů klubu Curych pokračovaly během přechodného období, vycházela Komise v napadeném rozhodnutí (bod 613 odůvodnění) z šesti schůzek.
- 176 Zprv se podle Komise konala schůzka v Paříži (Francie) dne 1. března 1996. Během této schůzky mělo docházet k diskuzím o kvótách a cenách v Evropě.
- 177 Ze žádosti o shovívavost předložené společností ITC, v níž tento podnik odkazuje na zápis ze schůzky vypracovaný dne 12. března 1996, tedy krátce po samotné schůzce, totiž vyplývá, že se v tento den konala schůzka v Paříži mezi zástupci společností ITC, Tycsa, Tréfileurope, DWK, Redaelli, Nedri a WDI. Podle žádosti společnosti ITC o shovívavost se otázky diskutované na této schůzce týkaly cen a kvót v Evropě, jakož i stavu zásob přítomných podniků. Z judikatury připomenuté v bodě 170 výše vyplývá, že toto prohlášení společnosti ITC, které je sebe usvědčující a vychází ze zápisu ze stejné doby jako příslušné skutkové okolnosti, má vysokou důkazní hodnotu. Žalobkyně samy nepředložily žádný protidůkaz a nepřesnost těchto informací nevyplývá z žádné z písemností obsažených ve spise, které byly předloženy Tribunálu. Existence této schůzky, totožnost účastníků a diskutovaných otázek musí být tedy považovány za prokázané.
- 178 Zadruhé se podle Komise konala dne 8. října 1996 schůzka v Rosmalenu (Nizozemsko).
- 179 Tato schůzka je potvrzena společností Nedri v žádosti o shovívavost, kterou tato společnost předložila Komisi. Podle Nedri se této schůzky, kromě jí samotné, účastnili zástupci společností DWK, Fontaine Union a WDI, a byl diskutován stav nizozemského trhu. Toto sebe usvědčující prohlášení není popřeno žádným z protidůkazů předložených žalobkyněmi, ani žádnou z písemností ve spise. Je tedy třeba mít existenci této schůzky za prokázanou. Existence této schůzky, totožnost účastníků a diskutovaných otázek musí být tedy považovány za prokázané.
- 180 Zatřetí Komise odkazuje na schůzku konanou dne 4. listopadu 1996 v Düsseldorfu.
- 181 V tomto ohledu z žádosti společnosti Nedri o shovívavost vyplývá, že účastníci této schůzky se též účastnili schůzky pořádané v tomtéž městě, dne 8. ledna 1996, a že účel těchto dvou schůzek byl stejný. Z uvedené žádosti o shovívavost přitom vyplývá, že první schůzka, které se účastnily společnosti DWK, Nedri, Tréfileurope, Tycsa a WDI, se týkala situace následující po obtížích, které vyvstávaly od května 1995, s prováděním dohod o trhu uzavíraných v rámci klubu Curych. Naproti tomu z žádosti společnosti Nedri o shovívavost, která byla jediným důkazem předloženým v tomto ohledu Komisí, nevyplývá, že schůzka ze dne 4. listopadu se týkala rovněž situace nizozemského trhu, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.
- 182 Začtvrté Komise odkazuje na schůzku konanou dne 4. prosince 1996 v Bruselu (Belgie) týkající se „nového systému kvót“.
- 183 Společnost Nedri ve své žádosti o shovívavost uvedla ohledně této schůzky, že se jí sama účastnila společně se společnostmi Emesa, DWK, Tréfileurope, Tycsa a WDI. Podle Nedri bylo účelem této schůzky projednání zavedení nového systému celoevropských kvót. Tyto diskuze nicméně nevyústily v určitý závěr. Uvedená sebe usvědčující prohlášení nejsou zpochybněna žádným protidůkazem.

- 184 Zapáté Komise v napadeném rozhodnutí odkazuje na schůzku konanou dne 3. dubna 1997 v Paříži ohledně „nového systému kvót“.
- 185 Z žádosti společnosti DWK o shovívavost skutečně vyplývá, že tato schůzka se konala z podnětu společností Nedri a Tréfileurope. Této schůzky se vedle uvedených tří podniků dále účastnily společnosti Tycsa, Emesa a WDI. Na této schůzce podle DWK pokračovaly diskuze o zavedení nového systému kvót, avšak nevyústily v určitý závěr. DWK dodává, že si zúčastněné osoby na této schůzce a po ní vyměňovaly citlivé obchodní informace. Žalobkyně v odpovědi na oznámení námitek, jakož i v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu v rámci tohoto řízení potvrdily, že se této schůzky účastnily.
- 186 Nakonec zašesté Komise odkazuje na schůzku konanou dne 9. dubna 1997 v Düsseldorfu opět ohledně „nového systému kvót“.
- 187 Konání této schůzky je potvrzeno společností Nedri v její žádosti o shovívavost. Nedri tak potvrzuje, že účastníci schůzky ze dne 3. dubna 1997 (viz body 184 a 185 výše) pokračovali v diskuzích směřujících k zavedení nového celoevropského systému kvót zahrnujícího také Norsko a Švýcarsko, avšak nikoliv Spojené království a Irsko. Žalobkyně ve své odpovědi na oznámení námitek, jakož i v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu v rámci tohoto řízení, potvrdily, že se této schůzky účastnily.
- 188 Z předchozího vyplývá, že je třeba považovat za prokázané, že alespoň šestkrát během jednoho roku a čtyř měsíců se hlavní evropští výrobci, tedy členové klubu Curych do okamžiku jeho zániku a členové klubu Evropa od okamžiku jeho vzniku, včetně žalobkyň, setkali za účelem výměny citlivých obchodních informací ve snaze o zavedení nového celoevropského závazného systému kvót. Z judikatury (viz bod 171 výše) vyplývá, že takové jednání postačuje k založení jednání porušujícího článek 101 SFEU. Argument, který žalobkyně vyvozují ze skutečnosti, že během přechodného období jednal každý evropský výrobce na trhu samostatně, tedy nemůže vyvrátit tvrzení Komise, že jediné protiprávní jednání, jehož se žalobkyně účastnily, trvalo i během přechodného období.
- 189 Navíc na straně jedné žalobkyně nezpochybňují, že během přechodného období pokračovaly schůzky v rámci klubů Itálie a Španělsko (viz přílohy 3 a 4 napadeného rozhodnutí). Jak přitom bylo konstatováno v bodech 152 až 154 výše, zapadaly tyto regionální dohody vzhledem k jejich společnému cíli, způsobům a mechanismům koordinace mezi jednotlivými složkami kartelové dohody do celkového plánu umožňujícího charakterizovat dané jednání jako jediné protiprávní jednání. Během samotného přechodného období se navíc členové klubu Itálie účastnili schůzky ze dne 1. března 1996 (viz body 176 a 177 výše) a členové klubu Španělsko byli zapojeni do všech schůzek, jejichž konání bylo považováno za prokázané, s výjimkou schůzky konané dne 8. října 1996 v Rosmalenu. Z tohoto doplňujícího důvodu byla Komise rovněž oprávněna k závěru, který uvedla v napadeném rozhodnutí, že jediné protiprávní jednání nebylo přerušeno.
- 190 Na straně druhé Komise opodstatněně tvrdí, že přetrvávání účinků dohod uzavřených mezi výrobcí APC a jejich zákazníky v době trvání klubu Curych postačuje k prokázání, že protiprávní jednání trvalo i po zániku tohoto klubu. V tomto ohledu argument vyvozený žalobkyněmi ze skutečnosti, že předmětné smlouvy byly v rámci roku vyjednávány v různých dobách a ze skutečnosti, že platnost některých těchto smluv mohla skončit na začátku roku 1996, nemůže vyvrátit rozbor Komise, neboť žalobkyně neprokázaly, ba ani netvrdily, že krátce před zánikem klubu Curych nebyla uzavřena žádná smlouva.
- 191 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že Komise měla opodstatněně za to, že kartelová dohoda, kterou kvalifikovala v napadeném rozhodnutí, nebyla během přechodného období přerušena, a že tedy představovala jediné a trvající jednání porušující článek 101 SFEU.
- 192 Nyní je tedy třeba přezkoumat tvrzení žalobkyň, že přinejmenším ony ukončily jakoukoliv protiprávní činnost po dobu přechodného období.

c) Co se týče tvrzeného přerušení účasti žalobkyň na protiprávním jednání

- 193 Co se týče účasti společnosti WDI na protisoutěžních činnostech během přechodného období, žalobkyně tvrdí, zaprvé že se WDI od takových činností distancovala ve smyslu judikatury, a to na schůzce ze dne 9. ledna 1996 a zadruhé že Komise nepředložila důkaz o její účasti na protisoutěžních činnostech během tohoto období.

K tvrzenému distancování se

– Připomenutí zásad platných v případech distancování se

- 194 Je třeba připomenout, že podle judikatury, aby zanikla odpovědnost podniku, musí se tento podnik otevřeně a jednoznačně distancovat od kartelové dohody tak, aby si ostatní účastníci byli vědomi toho, že již nepodporuje obecné cíle kartelové dohody. Mimoto důkazní břemeno takového distancování se nese podnik, který se této skutečnosti dovolává (rozsudky ze dne 27. září 2006, GlaxoSmithKline Services v. Komise, T-168/01, Sb. rozh., EU:T:2006:265, bod 86, a ze dne 3. března 2011, Siemens v. Komise, T-110/07, Sb. rozh., EU:T:2011:68, bod 176; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 6. ledna 2004, BAI a Komise v. Bayer, C-2/01 P a C-3/01 P, Recueil, EU:C:2004:2, bod 63, a Aalborg Portland a další v. Komise, bod 141 výše, EU:C:2004:6, body 81 až 84).

– K opodstatněnosti tvrzení žalobkyň

- 195 Žalobkyně mají za to, že se WDI od kartelové dohody platně distancovala ve smyslu judikatury, neboť její zástupce na schůzce ze dne 9. ledna 1996 uvedl:

„V současné době nemá pro nás klub žádný smysl.“

- 196 Je třeba předem konstatovat, že pravdivost tohoto prohlášení, kterou ostatně Komise nepopírá, je potvrzena výňatkem z poznámek společnosti Emesa, který předložily žalobkyně a Komise. Takové prohlášení však nemůže být považováno za jasný a jednoznačný projev vůle společnosti WDI distancovat se od kartelové dohody.

- 197 Ze znění poznámek společnosti Emesa na schůzce ze dne 9. ledna 1996 totiž plyne, že slova zástupců společnosti WDI byla pronesena v rámci diskuze o opatřeních, která účastníci této schůzky mohli plánovat k překonání krize klubu Curych. Zástupce společnosti WDI tak poté, co vyjádřil pochybnosti o možnosti opětovně uplatňovat závazky klubu Curych, uvedl na jednání u kulatého stolu v rámci otázky, zda je třeba zavést nový systém kvót, a v odpověď na názor zástupců společnosti Tréfileurope, kteří navrhovali zachovat stávající systém – tedy v dané době klub Curych – že v jeho očích nemá klub Curych smysl. Z tohoto důvodu zástupce společnosti Emesa řadil společnost WDI mezi podniky, které v dané době podporovaly zavedení nového systému. Takové prohlášení tedy nemůže být považováno za důkaz vůle společnosti WDI ukončit její účast na protiprávním jednání a jednat na trhu s APC konkurenčně.

- 198 Tento výklad prohlášení zástupce WDI je vedle toho podpořen tím, že si zástupce společnosti Emesa v návaznosti na poznámky k diskuzi o vhodnosti zavedení nového systému kvót zaznamenal tabulku vyjadřující výsledek diskuze o rozdělení kvót, v níž se nachází WDI. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, výklad Komise, že zaznamenání této tabulky zástupcem společnosti Emesa v návaznosti na poznámky zmiňující prohlášení zástupce WDI naznačuje, že diskuze o kvótách probíhala po tomto prohlášení, je nejpravděpodobnější, neboť takové zápisky jsou obvykle vyhotovovány v časové posloupnosti.

- 199 Z toho plyne, že žalobkyně nepředložily důkaz o distancování se ze strany WDI na schůzce ze dne 9. ledna 1996, ač tak měly učinit.

K účasti žalobkyň na schůzkách konaných během přechodného období

- 200 Žalobkyně formálně nezpochybňují svou účast na schůzkách uvedených v bodě 613 odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak tvrdí, že na těchto schůzkách nejednaly protisoutěžně.
- 201 Je nicméně třeba připomenout, jak bylo konstatováno v bodech 173 až 188 výše, že se žalobkyně během přechodného období účastnily šesti schůzek, na nichž byly vyměňovány citlivé obchodní informace, a bylo projednáváno zavedení nového systému kvót k nápravě neúspěchu klubu Curych. Podle judikatury uvedené v bodě 171 výše přitom účel těchto schůzek postačuje ke kvalifikaci jednání jako porušení článku 101 SFEU. Je tedy třeba mít za to, že Komise prokázala, že žalobkyně, které nepodaly důkaz o distancování se na schůzce ze dne 9. ledna 1996 a stejně jako ostatní účastníci byly uvedeny v žádostech společností ITC, DWK a Nedri o shovívavost odkazujících na tyto schůzky, nepřerušily svou účast na protiprávním jednání během přechodného období. Nemohou tedy uplatňovat žádné snížení pokuty ve vztahu k době trvání zjištěné v napadeném rozhodnutí.

3. Závěr k prvním dvěma žalobním důvodům

- 202 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise správně shledala existenci jediného protiprávního jednání, sestávajícího z celkového plánu, do něhož zapadaly různé dohody, v jejichž rámci bylo toto protiprávní jednání prováděno.
- 203 Navíc Komise prokázala nepřerušování tohoto jediného protiprávního jednání po dobu přechodného období od ukončení klubu Curych do začátku klubu Evropa, neboť zaprvé, během tohoto období účastníci klubu Curych pořádali protisoutěžní schůzky, zadruhé místní a regionální funkce kartelové dohody pokračovaly a zatřetí protisoutěžní účinky opatření přijatých v rámci klubu Curych přetrvávaly i po skončení této fáze kartelové dohody.
- 204 Komise vedle toho také prokázala, že WDI, která nepodala důkaz o platném distancování se na poslední schůzce klubu Curych konané dne 9. ledna 1996, pokračovala ve svém protisoutěžním jednání během přechodného období.
- 205 První žalobní důvod, jakož i druhý žalobní důvod předložený podpůrně tudíž musejí být zamítnuty.

[omissis]

E – K posouzení schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu

- 267 Žalobkyně v rámci čtvrtého žalobního důvodu zpochybňují posouzení jejich schopnosti zaplatit pokutu
- 268 Žalobkyně zpochybňují vnější legalitu napadeného rozhodnutí. Za tímto účelem v rámci sedmého žalobního důvodu namítají nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, co se týče použití bodu 35 pokynů z roku 2006. V rámci osmého žalobního důvodu tvrdí, že, jelikož nebylo pořádáno slyšení a žalobkyně neměly možnost se před přijetím napadeného rozhodnutí vyjádřit k názoru, který Komise hodlala zaujmout v rámci posouzení jejich schopnosti zaplatit pokutu, Komise porušila článek 27 nařízení č. 1/2003 a čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv.
- 269 Dále zpochybňují opodstatněnost posouzení jejich schopnosti zaplatit pokutu obsaženého v napadeném rozhodnutí (šestý žalobní důvod) a v dopise ze dne 14. února 2011 (devátý žalobní důvod).
- 270 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z důvodů uvedených v bodech 96 až 110 výše je dopis ze dne 14. února 2011 aktem, který lze napadnout žalobou. Nicméně, jak uplatňuje Komise v odpověď na písemné otázky Tribunálu a na jednání, rozhodnutí obsažené v uvedeném dopise, které spočívá v posouzení situace žalobkyň, jež následovala po situaci posuzované v napadeném rozhodnutí, a které

bylo učiněno generálním ředitelem, a nikoliv kolegiem členů Komise, jež je autorem napadeného rozhodnutí, nemohlo nahradit posledně uvedené rozhodnutí. Z toho plyne, že posouzení provedené v napadeném rozhodnutí a posouzení obsažené v dopise ze dne 14. února 2011 musejí být soudem přezkoumána zvláště, přičemž přijetí dopisu ze dne 14. února 2011 nevedlo k bezúčelnosti návrhových žádání a žalobních důvodů směřujících proti napadenému rozhodnutí.

1. Co se týče posouzení schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu obsaženého v napadeném rozhodnutí

271 Samotné posouzení schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu bylo uvedeno v bodě 19.5.11 napadeného rozhodnutí (body 1176 až 1179 odůvodnění), který zní takto:

„19.5.11 [WDI], [WDV] a [Pampus]

1176 Vzhledem k tomu, že [WDI], [WDV] a [Pampus] předložily žádost uplatňující neschopnost zaplatit pokutu, jsou tyto žádosti zkoumány společně na úrovni [Pampus], která spojuje WDI a [WDV]. Pro účely posouzení finanční schopnosti [Pampus] je celková částka pokut uložených WDI, [WDV] a [Pampus] zohledněna bez přihlédnutí k případné odpovědnosti [Pampus]. Tento postup tak vede k částce 56 050 000 eur sestávající z 15 485 000 eur představujících částku, za kterou by měly být společně odpovědné WDI, [WDV] a [Pampus], z 30 115 000 eur představujících částku, za kterou by měly být společně odpovědné WDI a [WDV] a z 10 450 000 eur představujících částku, za kterou by měla být odpovědná sama WDI.

1177 Žádosti [Pampus], [WDV] a WDI uplatňující neschopnost zaplatit pokutu musejí být zamítnuty z důvodů uvedených v bodech 1178 a 1179 odůvodnění.

1178 Následující skutečnosti ukazují v případě [Pampus] a WDI natolik závažné finanční potíže, že se jeví, že nebudou schopny pokutu zaplatit: (i) [Pampus] již nemá žádný vlastní kapitál; (ii) [Pampus] má záporný pracovní kapitál ve výši přibližně 100 milionů eur se započtením pokuty; (iii) [Pampus] poskytla jiným společnostem skupiny půjčky ve výši přibližně 140 milionů eur, přičemž tyto půjčky nebyly zaúčtovány jako ztráty, ačkoliv [Pampus] neočekávala jejich splacení, neboť každá z uvedených společností měla záporný vlastní kapitál a (iv) WDI musela uzavřít smlouvu o krátkodobém úvěru ve výši 20 milionů eur v únoru 2010, s cílem zachovat svou činnost. Banky očekávají předložení plánu restrukturalizace na konci června, aby mohly rozhodnout o zachování úvěrových linek do konce roku 2010.

1179 Snížení pokuty podle bodu 35 [pokynů z roku 2006] lze přiznat jen, existuje-li příčinná souvislost mezi finančními potížemi a pokutou. Informace předložená společnostmi [Pampus], [WDV] a WDI nenaznačuje, že by tato příčinná souvislost byla dána. Zaprvé, finanční údaje shrnuté v bodě 1178 odůvodnění ukazují, že PIB a WDI pravděpodobně nepřežijí, bez ohledu na zaplacení pokuty. Jinými slovy se nejeví být pravděpodobným, že by snížení pokuty zvyšovalo šance skupiny na přežití v předvídatelné budoucnosti. Přežití podniku tedy nezávisí na výši pokuty, ale spíše na rozhodnutích učiněných akcionáři (včetně, na úrovni WDI, společnosti ArcelorMittal s třetinovým podílem). Zadruhé, značná část finančních problémů společností [Pampus] a WDI byla způsobena nedávnými převody prostředků společnosti [Pampus] ve prospěch jiných společností, jejichž kapitál je v držení stejných akcionářů. S ohledem na ustálenou judikaturu a praxi, dle které je Komise oprávněna posuzovat míru, v níž akcionáři mohou finančně podporovat společnosti odvolávající se na potíže se zaplacením pokuty, není žádný důvod přiznat snížení pokuty v situaci, kdy jsou finanční prostředky převáděny po obdržení oznámení námitek na propojené společnosti, se zřejmým záměrem nebo důsledkem zmařit sankční politiku Komise.“

a) K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatku odůvodnění stran posouzení schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu

272 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčko všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, EU:C:1998:154, bod 63; ze dne 30. září 2003, Německo v. Komise, C-301/96, Recueil, EU:C:2003:509, bod 87, a ze dne 22. června 2004, Portugal v. Komise, C-42/01, Sb. rozh., EU:C:2004:379, bod 66).

273 Je třeba konstatovat, že výtky žalobkyň v rámci sedmého žalobního důvodu týkající se posouzení jejich schopnosti zaplatit pokutu spadají do zpochybnění opodstatněnosti úvah Komise, a musejí tak být přiřazeny k šestému žalobnímu důvodu.

274 Naproti tomu znění bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí převzaté v bodě 271 výše umožňuje konstatovat, jak navíc ukazuje podrobné zpochybnění opodstatněnosti těchto důvodů žalobkyněmi, že Komise uvedla důvody, proč měla za to, že dle bodu 35 pokynů z roku 2006 není třeba snížit pokuty, dostatečně přesně k tomu, aby mohly žalobkyně těmto důvodům porozumět a aby mohl Tribunál vykonat svůj přezkum.

275 Z toho vyplývá, že sedmý žalobní důvod musí být zamítnut.

b) K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze skutečnosti, že Komise tím, že žalobkyně nevyslechla před zamítnutím jejich žádosti o zohlednění jejich neschopnosti zaplatit pokutu v napadeném rozhodnutí, porušila článek 27 nařízení č. 1/2003 a čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv

276 V rámci osmého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že je před přijetím napadeného rozhodnutí nevyslechla ohledně důvodů nezohlednění jejich neschopnosti zaplatit pokutu, žalobkyním neoprávněně upřela právo na slyšení, které vyplývá z čl. 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv.

277 Dle čl. 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003, před přijetím rozhodnutí podle článků 7, 8, 23 a čl. 24 odst. 2 uvedeného nařízení poskytne Komise podnikům, proti nimž je vedeno řízení Komise, příležitost, aby byly slyšeny ve věci, jíž se týká námitka přijatá Komisí. Podle tohoto ustanovení založí Komise svá rozhodnutí pouze na námitkách, ke kterým se mohly dotýčné strany vyjádřit.

278 Kromě toho čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv stanoví, že právo každého na to, aby jeho záležitosti byly řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě, jež je garantováno v čl. 41 odst. 1 Listiny zahrnuje především právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

279 V první řadě je třeba konstatovat, že žalobkyně nezpochybňují skutečnost, že před přijetím napadeného rozhodnutí se konalo slyšení, jehož se žalobkyně ostatně zúčastnily (viz bod 34 výše). Tvrdí nicméně, že mělo být pořádáno nové slyšení ohledně stanoviska, které Komise zamýšlela zaujmout ve vztahu k žádosti o snížení pokuty na základě posouzení jejich schopnosti zaplatit pokutu.

280 Pořádání takového slyšení však není v čl. 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003 předvídáno, neboť toto ustanovení přiznává podnikům pouze právo vyjádřit se k „námitkám“, na nichž Komise hodlá založit svá rozhodnutí. Nicméně, posouzení schopnosti podniků zaplatit pokutu nepředstavuje námitku, na níž by mohlo být založeno rozhodnutí, jímž se ukládá sankce za porušení článku 101 SFEU, nýbrž umožňuje Komisi zohlednit některé skutečnosti předložené na podporu žádosti o snížení pokuty vycházející z jiných důvodů, než jsou skutečnosti zakládající protiprávní jednání.

281 V druhé řadě, ani čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv nezakládá právo podniků být vyslechnuty před tím, než bude přijato rozhodnutí o jejich žádosti o snížení pokuty, založené na posouzení jejich schopnosti tuto pokutu zaplatit s ohledem na jimi poskytnuté informace.

282 Takové rozhodnutí jistě představuje nepříznivé individuální opatření ve smyslu tohoto ustanovení. Právo být vyslechnut upravené tímto ustanovením však musí být považováno za dodržené v situacích, kdy je, jako v projednávané věci, rozhodnutí přijato pouze na základě informací sdělených žadatelem a s ohledem na právní a skutkový kontext, který je žadateli znám (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 2014, *Euris Consult v. Parlament*, T-637/11, Sb. rozh., EU:T:2014:237, bod 119). Z písemností ve spise předložených Tribunálu totiž vyplývá a stranami není zpochybňováno, že informace, na kterých Komise založila své posouzení schopnosti žalobkyně zaplatit pokutu, jí posledně uvedené sdělily v odpověď na dotazník, který jim zaslala Komise, nebo z vlastní iniciativy.

283 Na základě čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv je Komise povinna umožnit podniku, který požádal o snížení pokuty z důvodu jeho schopnosti tuto pokutu zaplatit, vyjádřit se ke skutkovým nebo právním okolnostem, z kterých hodlá vycházet pro zamítnutí této žádosti, v případě, kdy jí tyto okolnosti nesdělil uvedený podnik. Naproti tomu pouhá skutečnost, že má Komise za to, že skutečnosti, které jí byly sděleny, nejsou přesvědčující, jí nenutí sdělit tento závěr před tím, než o žádosti rozhodne.

284 Z toho vyplývá, že je třeba osmý žalobní důvod zamítnout.

c) K šestému žalobnímu důvodu, který vychází ze skutečnosti, že Komise v napadeném rozhodnutí nedodržela čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003, neboť „zneužila svou posuzovací pravomoc“ a porušila zásadu proporcionality tím, že nezohlednila neschopnost žalobkyně zaplatit pokutu

285 V rámci šestého žalobního důvodu žalobkyně zpochybňuje důvody, ze kterých Komise v původním rozhodnutí zamítla jejich žádost o snížení pokuty s ohledem na jejich schopnost zaplatit pokutu.

Obecné úvahy týkající se posouzení schopnosti podniků sankcionovaných za porušení článku 101 SFEU zaplatit pokutu

286 Bod 35 pokynů z roku 2006 se zabývá dopadem, který může mít schopnost podniku sankcionovaného za porušení článku 101 SFEU zaplatit pokutu na výpočet možné pokuty. Tento bod zní následovně:

„Za výjimečných okolností může Komise na žádost přihlédnout k platební neschopnosti podniku [neschopnosti podniku zaplatit pokutu], který se nachází ve zvláštní hospodářsko-společenské situaci. Ke snížení pokuty z tohoto důvodu nebude Komisi stačit pouhé zjištění, že se daný podnik nachází v nepříznivé nebo ztrátové finanční situaci. Snížení bude povoleno pouze na základě objektivních důkazů prokazujících, že uložení pokuty podle podmínek stanovených v těchto pokynech by nezvratně ohrozilo ekonomickou životaschopnost dotyčného podniku a vedlo by ke ztrátě veškeré hodnoty jeho majetku.“

287 Podle ustálené judikatury se Komise přijetím takových pravidel chování, jakými jsou pokyny a oznámením, prostřednictvím jejich zveřejnění, že je bude napříště uplatňovat na případy jimi dotčené, omezuje při výkonu své posuzovací pravomoci a nemůže se od těchto pravidel odchýlit

a nebýt případně sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení nebo ochrana legitimního očekávání (rozsudky Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 251 výše, EU:C:2005:408, bod 211, a ze dne 12. prosince 2012, Ecka Granulate a non ferrum Metallpulver v. Komise, T-400/09, EU:T:2012:675, bod 40).

- 288 Je nutno rovnou uvést, že snížení pokuty podle bodu 35 pokynů z roku 2006 lze přiznat jen za výjimečných okolností a podmínek vymezených v těchto pokynech. Zprv musí být prokázáno, že uložení pokuty „by nezvratně ohrozilo ekonomickou životaschopnost dotyčného podniku a vedlo by ke ztrátě veškeré hodnoty jeho majetku“. Zadruhé je třeba prokázat „zvláštní hospodářsko-společenskou situaci“. Je třeba ostatně připomenout, že tyto dvě skupiny podmínek byly již dříve vymezeny unijními soudy.
- 289 Pokud jde o první skupinu podmínek, bylo rozhodnuto, že Komise není při stanovení výše pokuty ukládané za porušení pravidel hospodářské soutěže v zásadě povinna zohledňovat finanční ztrátovou situaci podniku, jelikož uznání takové povinnosti by vedlo k bezdůvodnému soutěžnímu zvýhodnění podniků, které jsou nejméně přizpůsobeny podmínkám trhu (rozsudky Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 251 výše, EU:C:2005:408, bod 327, a Ecka Granulate et non ferrum Metallpulver v. Komise, bod 287 výše, EU:T:2012:675, bod 94).
- 290 Pokud by tak totiž tomu bylo, hrozilo by, že uvedené podniky budou zvýhodněny na úkor jiných podniků, které jsou výkonnější a lépe řízené. Z tohoto důvodu nemůže pouhé konstatování nepříznivé nebo ztrátové finanční situace daného podniku postačovat k odůvodnění žádosti, aby Komise zohlednila neschopnost uvedeného podniku zaplatit pokutu za účelem snížení pokuty.
- 291 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že skutečnost, že opatření přijaté unijním orgánem vyvolá úpadek nebo likvidaci daného podniku, není sama o sobě unijním právem zakázána. Taková operace sice může nepříznivě zasáhnout do finančních zájmů vlastníků či akcionářů, avšak neznamená to, že osobní, hmotné a nehmotné složky podniku rovněž ztratí svou hodnotu (rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise, T-236/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 et T-252/01, Recueil, EU:T:2004:118, bod 372, a Ecka Granulate et non ferrum Metallpulver v. Komise, bod 287 výše, EU:T:2012:675, bod 50).
- 292 Z této judikatury lze dovodit, že odůvodnit zohlednění při stanovení výše pokuty možnosti úpadku nebo likvidace podniku v návaznosti na uložení této pokuty, lze pouze v případě ztráty hodnoty osobních, hmotných a nehmotných složek podniku, jinými slovy jeho aktiv (rozsudek Ecka Granulate et non ferrum Metallpulver v. Komise, bod 287 výše, EU:T:2012:675, bod 51).
- 293 Likvidace společnosti totiž nutně neznamená zánik dotyčného podniku. Uvedený podnik může jako takový nadále existovat, ať v rámci rekapitalizace společnosti, nebo v rámci celkového převzetí veškerých jejích aktiv jiným subjektem. K takovému převzetí může dojít dobrovolným nebo nuceným odkoupením aktiv společnosti s pokračujícím provozem (v tomto smyslu viz rozsudek Ecka Granulate et non ferrum Metallpulver v. Komise, bod 287 výše, EU:T:2012:675, bod 97).
- 294 Odkaz v bodě 35 pokynů z roku 2006, na ztrátu veškeré hodnoty aktiv dotyčného podniku je tedy třeba chápat ve vztahu k situaci, kdy se převzetí podniku jeví za podmínek uvedených v předchozím bodě nepravděpodobným, či dokonce nemožným. V takovém případě by byly jednotlivé složky aktiv tohoto podniku nabídnuty k prodeji jednotlivě, a je pravděpodobné, že by mnoho z nich nenašlo kupce nebo že by byly přinejlepším prodány za velmi nízkou cenu (rozsudek Ecka Granulate et non ferrum Metallpulver v. Komise, bod 287 výše, EU:T:2012:675, bod 98).
- 295 Pokud jde o druhou skupinu podmínek týkající se existence zvláštní hospodářsko-společenské situace, dle judikatury se tato skupina podmínek vztahuje k důsledkům, které by zaplacení pokuty mohlo způsobit, zejména nárůst nezaměstnanosti nebo zhoršení situace v hospodářských odvětvích na trzích,

kteřé předcházejí nebo navazují na trh, na němž daný podnik působí (rozsudky ze dne 29. června 2006, SGL Carbon v. Komise, C-308/04 P, Sb. rozh., EU:C:2006:433, bod 106, a Ecka Granulate et non ferrum Metallpulver v. Komise, bod 287 výše, EU:T:2012:675, bod 99).

- 296 Pokud jsou tedy výše uvedené kumulativní podmínky splněny, uložení pokuty, které by mohlo vést k zániku podniku, by bylo v rozporu s cílem sledovaným v bodě 35 pokynů z roku 2006. Použití tohoto bodu ve vztahu k dotyčným podnikům tak představuje konkrétní projev zásady proporcionality při ukládání sankcí za porušení práva hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek Ecka Granulate et non ferrum Metallpulver v. Komise, bod 287 výše, EU:T:2012:675, bod 100).
- 297 Nakonec, jak Komise správně připomněla před soudcem rozhodujícím o předběžném opatření a několikrát v rámci ústní a písemné části řízení před Tribunálem, jelikož je použití bodu 35 pokynů z roku 2006 posledním prvkem posouzení při stanovení výše pokut ukládaných za porušení pravidel hospodářské soutěže vztahujících se na podniky, podléhá posouzení schopnosti sankcionovaných podniků zaplatit pokutu pravomoci k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci, která je stanovena v článku 261 SFEU a článku 31 nařízení č. 1/2003.
- 298 Pokud jde o rozsah této pravomoci, je třeba připomenout, že tato pravomoc je jedním ze způsobů provedení zásady účinné soudní ochrany, která je obecnou zásadou unijního práva, nyní zakotvenou v článku 47 Listiny základních práv, jež v unijním právu odpovídá článku 6 EÚLP (rozsudky ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, Sb. rozh., EU:C:2011:815, bod 51; ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, Sb. rozh., EU:C:2012:684, bod 47, a ze dne 18. července 2013, Schindler Holding a další v. Komise, C-501/11 P, Sb. rozh., EU:C:2013:522, bod 36).
- 299 Podle judikatury totiž dodržení článku 6 EÚLP nevylučuje, aby byl v řízení správní povahy uložen „trest“ nejprve správním orgánem. Předpokládá však, že rozhodnutí správního orgánu, které samo o sobě nesplňuje podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 EÚLP, bude podléhat následnému přezkumu, který vykonává soudní orgán v plné jurisdikci. Ke znakům soudního orgánu s pravomocí k přezkumu v plné jurisdikci patří pravomoc změnit jakoukoliv část vydaného rozhodnutí jak po skutkové, tak po právní stránce. Takový orgán musí mít zejména pravomoc rozhodnout o všech relevantních skutkových a právních otázkách sporu, který mu byl předložen (rozsudek Schindler Holding a další v. Komise, bod 298 výše, EU:C:2013:522, bod 35; viz Evropský soud pro lidská práva, Menarini Diagnostics v. Itálie, č. 43509/08, § 59, 27. září 2011, a Segame v. France, č. 4837/06, § 55, 7. června 2012).
- 300 Mimoto neprovedení přezkumu celého sporného rozhodnutí bez návrhu neporušuje zásadu účinné soudní ochrany. Aby Tribunál tuto zásadu dodržel, nemusí, ač je povinen odpovědět na vznesené žalobní důvody a přezkoumat právní i skutkový stav, nutně provádět bez návrhu nové úplné šetření skutečností ze spisu (rozsudek Chalkor v. Komise, bod 298 výše, EU:C:2011:815, bod 66).
- 301 S výhradou důvodů veřejného pořádku, které je povinen unijní soud zkoumat a případně vznést bez návrhu, tak unijní soud musí ve svém přezkumu vycházet ze skutečností uplatněných žalobcem na podporu dovolávaných žalobních důvodů a nemůže se opírat o prostor Komise pro uvážení při posuzování těchto skutečností, aby upustil od důkladného přezkumu jak právního, tak skutkového stavu (v tomto smyslu viz rozsudek Chalkor v. Komise, bod 298 výše, EU:C:2011:815, bod 62).
- 302 Nakonec, jak bylo připomenuto v bodě 109 výše a jak právem tvrdí Komise, jestliže soud s pravomocí k přezkumu v plné jurisdikci považuje za důvodné vykonat svou pravomoc změnit napadený akt, v zásadě musí, aniž je tím dotčen přezkum skutečností, které mu předložili účastníci řízení, zohlednit právní a skutkový stav, v němž se věc nacházela v době jeho rozhodování (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. března 1974, Istituto Chemioterapico Italiano a Commercial Solvents v. Komise, 6/73 a 7/73, Recueil, EU:C:1974:18, body 51 a 52; ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, Recueil, EU:T:1995:141, bod 61, a ze dne 5. října 2011, Romana Tabacchi v. Komise, T-11/06, Sb. rozh., EU:T:2011:560, body 282 až 285). Tím spíše tak tomu musí být v případech, v nichž je jako

v projednávané věci částka pokuty, kterou má zaplatit sankcionovaná společnost s ohledem na její schopnost zaplatit pokutu, částkou pokuty vyplývající z rozhodnutí přijatého Tribunálem v návaznosti na žalobu podanou touto společností, kdy skutečné zaplacení pokuty bylo odloženo.

303 Právě z hlediska těchto obecných úvah a s ohledem na právní a skutkové důvody uplatněné účastnicemi řízení před Tribunálem je třeba posuzovat odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí.

Co se týče opodstatněnosti posouzení schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu v napadeném rozhodnutí

304 V bodech odůvodnění 1176 až 1178 napadeného rozhodnutí (viz bod 271 výše) Komise zamítla návrhy žalobkyň s uvedením, že WDI a Pampus měly závažné finanční potíže, na základě kterých se jevílo, že nebudou schopny zaplatit pokutu. Toto zjištění je podloženo následujícími skutečnostmi.

305 Zaprvé WDI si musela v únoru 2010 dojednat krátkodobý úvěr ve výši 20 milionů eur, který byl nezbytný k pokračování její činnosti. Restrukturalizační plán byl bankami očekáván na konec června 2010, kdy se banky rozhodovaly, zda zachovat úvěrové linky až do konce roku.

306 Zadruhé společnost Pampus již neměla vlastní kapitál. Podle Komise má tato společnost záporný pracovní kapitál ve výši přibližně 100 milionů eur se započtením pokuty.

307 Zatřetí společnost Pampus poskytla půjčky ve výši přibližně 140 milionů eur jiným společnostem skupiny. Ačkoliv nebyly tyto půjčky zaúčtovány jako ztráty, společnost Pampus nepočítala s jejich splacením, neboť dlužnické společnosti měly záporný vlastní kapitál.

308 S přihlédnutím k tomuto odhadu finanční situace žalobkyň zamítla Komise v bodě 1179 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz bod 271 výše) žádost o snížení pokuty předloženou žalobkyněmi z následujících tří důvodů.

309 Zaprvé Komise měla za to, že případné snížení pokuty by v předvídatelné budoucnosti nezvýšilo šance skupiny na přežití. Pampus a WDI by tak pravděpodobně nepřežily, i kdyby byla pokuta snížena na nulovou částku.

310 Zadruhé podle Komise, ať je výše uložené pokuty jakákoliv, přežití skupiny závisí na rozhodnutích přijatých akcionáři, včetně ArcelorMittal, která držela třetinu kapitálu WDI.

311 Zatřetí značná část finančních problémů společností Pampus s WDI pocházela z nedávných převodů prostředků společnosti Pampus ve prospěch jiných společností skupiny. Pro Komisi nebyl žádný důvod přiznat snížení pokuty v situaci, kdy jsou po obdržení oznámení námitek finanční prostředky převedeny na propojené společnosti se „zřejmým záměrem nebo důsledkem zmařit sankční politiku Komise“. Na jednání Komise upřesnila, že posledně uvedený důvod sám o sobě postačuje k odůvodnění odmítnutí jakékoliv žádosti žalobkyň o snížení pokuty, neboť tvrzená neschopnost zaplatit pokutu je způsobena diskrečními rozhodnutími samotných žalobkyň v oblasti řízení.

312 Přitom na rozdíl od předpovědí v napadeném rozhodnutí žalobkyně po červnu 2010 nezankly. Tato okolnost sice nemá dopad na legalitu posouzení obsaženého v napadeném rozhodnutí. Nicméně může přinejmenším v mysli soudce vyvolat pochybnosti o vážnosti a opodstatněnosti rozboru vyhlídek finanční situace žalobkyň k datu přijetí napadeného rozhodnutí s ohledem na obsah informací, které byly Komisi v dané době sděleny.

313 V tomto ohledu i samotné žalobkyně přesvědčivě uvádějí důvody, proč posouzení Komise neodpovídá s ohledem na obsah informací, které žalobkyně předložily na podporu své žádosti o posouzení jejich schopnosti zaplatit pokutu, v dané době nejpravděpodobnějšímu scénáři.

- 314 V první řadě žalobkyně dostatečně prokazují, že jejich středně a dlouhodobé vyhlídky byly pozitivní, a umožňovaly jim tak získat podporu od jejich věřitelů v průběhu celého období krize započaté v roce 2009. Písemnosti, které žalobkyně v tomto ohledu předložily, svědčí o významných snahách o snížení jejich nákladů a restrukturalizaci skupiny Pampus po poklesu obratu v návaznosti na hospodářskou krizi. Z těchto dokumentů rovněž vyplývá, že skupina Pampus byla stále schopna udržet dobré vztahy se svými bankami, když usilovala o trvale nejlepší možné podmínky financování s cílem zachovat a pokračovat ve své činnosti navzdory nastalým závažným potížím.
- 315 Je tomu tak v případě úvěru ve výši 20 milionů eur poskytnutého bankami žalobkyním v únoru 2010, který jim umožnil získat nezbytné likvidní prostředky k zabránění pozastavení plateb. Tato dohoda o *status quo* (standstill), jejíž prodloužení bylo vážně zamýšleno před přijetím napadeného rozhodnutí a došlo k němu dne 2. července 2010, je příkladem vůle finančních institucí vyřešit finanční potíže skupiny. V napadeném rozhodnutí však Komise nevyvodila z možnosti takového prodloužení žádný důsledek. V kontextu následků obecné hospodářské krize v roce 2008 se nicméně mohlo jevit, že banky tím, že nadále podporovaly žalobkyně, neměly za to, že by se skupina Pampus potýkala se strukturálním nedostatkem rentability, ale spíše s problémy likvidity. Navzdory těmto úvahám Komise ve své analýze zjevně nepočítala se zachováním likvidních prostředků poskytnutých žalobkyním jejich bankami v případě, že se jejich rentabilita podstatně nezhorší, jako s dostatečně pravděpodobným. Uložení pokuty ve výši zamýšlené v původním rozhodnutí naproti tomu mohlo k takovému typu zhoršení vést. Komise tak tedy měla při posouzení této související skutečnosti uvedené v odůvodnění zamítnutí žádosti žalobkyň o snížení pokuty, nesprávně za to, že výše konečné pokuty uložené žalobkyním nehraje žádnou roli.
- 316 V druhé řadě zaprvé žalobkyně podrobně a přesvědčujícím způsobem rovněž uvádí důvody, proč převody částek ve výši přesahující 100 milionů eur [půjčka Pampus ve prospěch Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH (dále jen „PSB“), představující pohledávku PSB za skupinou Ovako] a ve výši přesahující 140 milionů eur [pohledávky Pampus za společností Pampus Automotive GmbH & Co. KG (dále jen „PAM“) ve výši přibližně 55 milionů eur, za společností TSW Trierer Stahlwerk GmbH (dále jen „TSW“) ve výši 79 milionů eur a za společností Speralux SA ve výši 10 milionů eur] nemohly být s ohledem na informace, které žalobkyně předložily na podporu svého návrhu, považovány za čisté a prosté ztráty, jak se přesto Komise domnívala v napadeném rozhodnutí. Komise se totiž nemůže za účelem radikálního závěru, že pohledávky Pampus za ostatními společnostmi skupiny ztratily veškerou svoji hodnotu, spolehnout jen na rozbor finanční situace dlužnických společností omezený na přezkum zůstatků jejich ročních účetních závěrek bez snahy vyhodnotit jejich rentabilitu, byť v krátkodobém horizontu. Komise tím, že takový rozbor neprovedla, přehlédla zásadní prvek, jenž určuje šance na splacení předmětných půjček.
- 317 Ostatně skutečnosti nastalé po přijetí napadeného rozhodnutí – i když nemohou být použity pro posouzení legality tohoto rozhodnutí – potvrzují nedůslednost rozboru Komise. Je tak nesporné, že půjčka společnosti Pampus ve prospěch PSB neztratila svou hodnotu zcela, ale pouze do výše její poloviny, tedy do výše 50,5 milionů eur, což způsobilo, jak uznala Komise, „jasné zlepšení stavu vlastního kapitálu společnosti Pampus“. Je taktéž nesporné, že pohledávka společnosti Pampus za společností PAM, byla znehodnocena jen do výše 26,5 milionu eur, tedy poloviny, a nikoliv celé částky, která byla zapůjčena.
- 318 Zadruhé žalobkyně opodstatněně tvrdí, že Komise nemohla, aniž by se dopustila nesprávného posouzení, mít za to, že žádost žalobkyň o snížení pokuty je nutno zamítnout v plném rozsahu z důvodu finančních převodů mezi společností Pampus a ostatními společnostmi téže skupiny po doručení oznámení námitek.
- 319 Komise nemohla odmítnout, jak učinila, zohlednit důvody, proč byly tyto převody uvnitř skupiny uskutečněny. Ze skutkových okolností sdělených Komisi před přijetím napadeného rozhodnutí vyplývá, že uvedené finanční prostředky poskytnuté ve prospěch společností skupiny odpovídaly

nutnosti financovat akvizice uskutečněné před zasláním oznámení námitek, a pokud jde o převody uskutečněné po zaslání oznámení námitek, měly tyto umožnit pokračování činnosti uvedených společností.

- 320 Oznámení námitek bylo sice přijato dne 30. září 2008 (bod 115 odůvodnění napadeného rozhodnutí), avšak žalobkyním bylo dle jejich prohlášení, která nejsou Komisí zpochybněna, doručeno dne 2. října 2008. Z informací předložených žalobkyněmi v odpověď na otázky Komise během správního řízení přitom vyplývá, že skupina Ovako byla získána v roce 2006, a že finanční převody, včetně sporné půjčky ve prospěch PSB, které měly tuto akvizici umožnit, byly uskutečněny v roce 2007. Stejně tak byla v roce 2007 získána společnost PAM a v roce 2005 společnost TSW. Sporné převody po oznámení námitek, jako jsou půjčky ve prospěch Sperialux, tak měly zajistit nutnou likviditu společností, které byly v době doručení uvedeného oznámení námitek, součástí skupiny Pampus.
- 321 Dále, jak správně tvrdí žalobkyně, nemohla Komise nezohlednit finanční situaci skupiny Pampus jako celku a její životaschopnost. Je zřejmé, jak o tom žalobkyně informovaly Komisi před přijetím napadeného rozhodnutí, že s výjimkou TSW, byly všechny společnosti, které obdržely sporné finanční prostředky, výlučně ovládané rodinnými holdingovými společnostmi, jako je Pampus, které byly všechny ve stejných poměrech vlastněny stejnými vlastníky, tedy panem Pa. a jeho dvěma dcerami. Pokud jde o TSW, byla do dvou třetin přímo vlastněna panem Pa. a jednou z jeho dvou dcer, a pro účely posouzení schopnosti Pampus zaplatit pokutu tak mohla být považována za součást téže skupiny. Za okolností projednávané věci tedy Komise měla mít za to, že finanční převody uskutečněné ve prospěch ostatních společností téže skupiny neměly na posouzení schopnosti Pampus zaplatit pokutu jakýkoliv vliv.
- 322 Na třetím místě z nesprávného posouzení, které bylo právě zjištěno, vyplývá, že Komise nemohla mít správně za to, jak učinila v napadeném rozhodnutí, že výše pokuty, kterou hodlala uložit žalobkyním, nemohla mít vliv na jejich životaschopnost. Rovněž nesprávně tedy dovodila, že předmětná částka byla pro účely posouzení jejich schopnosti zaplatit pokutu bezvýznamná.
- 323 Konečně na čtvrtém místě argumenty žalobkyň směřující k prokázání, že byl zásah jejich akcionářů nepravděpodobný, vycházejí z nesprávného výkladu napadeného rozhodnutí a z tohoto důvodu nejsou účinné. V napadeném rozhodnutí totiž Komise neměla za to, že by byl takový zásah pravděpodobný, ale jen na okraj uvedla, že dle jejího názoru může přežití žalobkyň záviset jen na takových zásazích (viz bod 1179 odůvodnění napadeného rozhodnutí, obsažený v bodě 271 výše).
- 324 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komise v rámci posuzování schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu dopustila pochybení, které může vést k protiprávnosti napadeného rozhodnutí. Toto zjištění v zásadě odůvodňuje, aby Tribunál zvážil, zda je z tohoto důvodu a jak navrhuje žalobkyně, třeba změnit částku jim uložených pokut. Nemohlo by však tomu tak být, jak tvrdila Komise na jednání, pokud by rozbor, jež provedl generální ředitel v dopise ze dne 14. února 2011, mohl právně a skutkově podložit zamítnutí žádosti žalobkyň o snížení pokuty. Jelikož žalobkyně zpochybňují i tento druhý rozbor, je třeba přezkoumat jeho opodstatněnost.

2. Co se týče opodstatněnosti posouzení schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu obsaženého v dopise ze dne 14. února 2011

- 325 Je třeba připomenout, že i nová žádost žalobkyň o posouzení jejich schopnosti zaplatit pokutu byla zamítnuta, a to v dopise ze dne 14. února 2011 a z důvodů odporujících důvodům uplatněným v napadeném rozhodnutí. Příslušné části dopisu ze dne 14. února 2011 zní následovně:

„Dne 12. srpna 2010 požádaly společnosti WDI, WDV a [Pampus] [...] o snížení částky jejich pokut v souladu s podmínkami uvedenými v bodě 35 pokynů z roku 2006 pro výpočet pokut, tedy podmínkami, které se uplatní analogicky v případě insolvence, které se tyto společnosti dovolávají.

Příslušné útvary Komise provedly kontrolu informací a údajů obsažených v této žádosti a dalších informací, které strany předložily do 7. února 2011, a ověřily, zda všechny tři uvedené podniky nebyly schopny, jak tvrdí, pokuty zaplatit. Zvláště provedly rozbor účinků pokut na životaschopnost uvedených tří podniků s přihlédnutím rovněž k jejich vztahům s bankami a jejich akcionáři, jakož i ke schopnosti posledně uvedených pomoci podnikům finančně, aby mohly pokuty uložené v [napadeném rozhodnutí] zaplatit.

Z tohoto přezkumu plyne, že WDI nepředložila žádnou novou informaci či důkaz prokazující, že zaplacení pokuty ve výši 46 550 000 eur by nenapravitelně narušilo její životaschopnost. Naopak z informací, které WDI poskytla do 7. února 2011, vyplývá, že je schopna zaplatit celou výši pokuty. Odkazujeme zvláště na odhad čistého ‚cash flow‘ v příštích letech, který jste nám ohledně WDI předložili: 13,3 milionu eur v roce 2011 (včetně 1,37 milionu eur na splacení dlouhodobé půjčky), 17,7 milionu eur v roce 2012 (včetně 0,7 milionu eur na splacení dlouhodobé půjčky), 14,8 milionu eur v roce 2013, 21,5 milionu eur v roce 2014, 22,3 milionu eur v roce 2015 a 25,4 milionu eur v roce 2016. Tyto odhady čistého ‚cash flow‘ vycházejí z rozboru kladného ‚cash flow‘ v rámci probíhajících činností a omezených investic. WDI neprokázala, že ve světle tak pevných odhadů ‚cash flow‘ nebude schopna pokutu zaplatit.

Tyto odhady čistého ‚cash flow‘ nezohledňují splacení, byť částečné, půjček poskytnutých společností WDI společností, které k ní patří, ačkoliv takové splacení nelze vyloučit. Z poskytnutých informací dále vyplývá, že banky společnosti WDI mohou zřídit další hypoteční závazky ve vztahu k hmotnému majetku WDI.

Máme rovněž za to, že v tomto případě není nezbytné zkoumat schopnost WDV a [Pampus] zaplatit pokutu, neboť WDI, která je jedinou společností skupiny Pampus potrestanou zaplacením celé částky 46 550 000 eur, je schopna uhradit celou tuto částku nebo na tuto částku obdržet bankovní záruku. Domníváme se, že předběžné zaplacení nebo záruka přijatelná pro účetní útvary Komise ve vztahu k částce 46 550 000 eur na celou dobu soudního řízení, bude Komisi stačit k zajištění individuálního a solidárního dluhu tří dotčených podniků až do ukončení soudního řízení.

Rád bych rovněž zdůraznil, že dle našeho názoru žádný podnik do dnešního dne neprokázal jednoznačnou příčinnou souvislost, ve smyslu bodu 1179 [napadeného rozhodnutí], mezi uloženou pokutou a údajně velmi citlivou finanční situací WDI. Nové informace, které byly Komisi sděleny mezi přijetím [napadeného rozhodnutí] a dnem 7. února 2011 naopak jasně uvádějí, že po doručení oznámení námitek poskytla WDI půjčky třetím podnikům skupiny Pampus, aniž příjemcům uloží splátkový kalendář. Tyto půjčky ve výši přibližně 115 milionů eur zjevně převyšují úroveň pokuty uložené WDI.

Musím Vás tedy informovat, že po pozorném přezkoumání nových informací a důkazů, které jste nám předložili mezi datem, kdy jste obdrželi napadené rozhodnutí, a dnem 7. února 2011, neshledáváme žádný důvod ke změně nebo snížení výše pokut uložených WDI, WDV a [Pampus] v článku 2 [napadeného rozhodnutí] a Vaší žádosti tedy nelze vyhovět.“

³²⁶ Za účelem zpochybnění úvah uvedených v dopise ze dne 14. února 2011, které vycházejí hlavně z odhadů čistého „cash-flow“ WDI, žalobkyně v podstatě tvrdí, že toto jediné kritérium nemůže podložit rozbor schopnosti podniku zaplatit pokutu s ohledem na bod 35 pokynů z roku 2006.

³²⁷ Je pravda, že odhady čistého „cash-flow“ mají jednoznačně nejistou povahu, na níž nemůže výlučně záviset rozbor schopnosti podniku zaplatit pokutu. Nicméně v rozporu s tvrzením žalobkyně nepostačuje tato nejistá povaha ke zpochybnění závěrů, které mohly být z těchto informací předložených žalobkyněmi v rámci jejich žádosti o přehodnocení jejich schopnosti zaplatit pokutu dovozeny, pokud jde o pravděpodobnou schopnost WDI vytvářet zisk.

- 328 Naproti tomu, žalobkyně opodstatněně tvrdí, že za účelem zamítnutí jejich žádosti o snížení pokuty nemůže generální ředitel odhlédnout od skutečnosti, že předložením řady zamítavých rozhodnutí bank, které jim již poskytly úvěry, jakož i předložením několika finančních zpráv, dostatečně prokázaly, že nejsou schopny prostřednictvím jedné platby zaplatit celou částku jim nakonec uložených pokut, jak vyplývá z prvního pozměňujícího rozhodnutí, ani získat financování nebo bankovní záruku ve výši odpovídající uvedené částce.
- 329 V tomto ohledu, jak již konstatoval soudce příslušný k rozhodování o předběžném opatření (usnesení Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise, bod 65 výše, EU:T:2011:178, body 35 a 43), žalobkyně předložily více než deset odůvodněných zamítnutí žádostí o úvěr a je nutno předpokládat, že při přijímání vyhovujícího či zamítavého rozhodnutí o žádosti o úvěr či záruku sleduje banka jakožto úvěrová instituce vždy vlastní zájmy a musí tak ostatně činit v zájmu svých akcionářů.
- 330 Navíc úvahy, proč odůvodnění vycházející z uskutečnění finančních převodů uvnitř skupiny nemůže v projednávané věci postačovat k zamítnutí žádosti žalobkyně o snížení pokuty, byly uvedeny v bodech 316 až 321 výše.
- 331 Z toho vyplývá, že při zamítnutí žádosti žalobkyně o přehodnocení jejich schopnosti zaplatit pokutu se generální ředitel dopustil pochybení, která mohou vést k protiprávnosti dopisu ze dne 14. února 2011.
- 332 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komise při posuzování schopnosti žalobkyně zaplatit pokutu dopustila ve dvou případech pochybení. Tato pochybení mohou jednak způsobit neplatnost napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž žalobkyním ukládá pokutu, jakož i neplatnost dopisu ze dne 14. února 2011, a jednak odůvodnit vykonání pravomoci k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci Tribunálem.
3. Co se týče výkonu pravomoci k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci Tribunálem
- 333 Jak bylo připomenuto v bodech 286 až 303 výše, podmínky stanovené v bodě 35 pokynů z roku 2006 plynou z judikatury a nic nebrání tomu, aby Tribunál, přestože není obecnými pokyny přijatými Komisí vázán (viz bod 227 výše), aplikoval tyto podmínky v rámci výkonu jeho pravomoci k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci.
- 334 Vzhledem k tomu, že přezkum čtyř prvních žalobních důvodů neodhalil žádné pochybení, které by mohlo způsobit protiprávnost napadeného rozhodnutí, a Tribunál neshledal žádný důvod považovat za nepřiměřenou částku pokut uložených žalobkyním, jak vyplývá z čl. 2 bodu 8 napadeného rozhodnutí, musí být nové posouzení schopnosti žalobkyně zaplatit pokutu provedeno ve vztahu k této částce.
- 335 Kromě toho k zajištění užitečného účinku posouzení schopnosti podniku zaplatit částku pokuty, která mu má být uložena, je třeba, aby Tribunál, když hodlá vykonat svou pravomoc k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci, zohlednil stav věci k datu přijetí jeho rozhodnutí (viz body 109 a 302 výše), s ohledem na dokumenty, které mu strany mohou až do ukončení ústní části řízení předložit, s výhradou podmínek přípustnosti stanovených v článku 48 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991.
- 336 V tomto ohledu měly účastnice řízení možnost založit do spisu ve věci dokumenty vyhotovené po ukončení písemné části řízení, jejichž existence se na jednání obě dovolávaly. Této možnosti využily a předložily připomínky k uvedeným dokumentům. Každá strana se navíc vyjádřila k připomínkám protistrany.
- 337 Žalobkyně tvrdí, že přezkum nejnovějších údajů ukazuje, že nemají dostatečné likvidní prostředky k zajištění zaplacení celé pokuty, která jim byla v napadeném rozhodnutí uložena. Nemohou ani počítat se službami úvěrových institucí. Za těchto podmínek by vymáhání zaplacení pokuty vedlo k jejich likvidaci, v jejímž rámci by pohledávka Komise nebyla přednostní.

- 338 Instituce, které jim již poskytly úvěry, nejsou ochotny jim poskytnout další, o čemž svědčí jejich odmítnutí prodloužit čerpání úvěrových prostředků na další tři roky, které požadovaly v roce 2013. Banky tak schválily prodloužení čerpání úvěrových linek poskytnutých žalobkyním jen na období od 14. září 2014 do 30. listopadu 2015.
- 339 Kromě toho žalobkyně nedokázaly prodat aktiva, jejichž zpeněžení by využily ke svému oddlužení. Tato situace svědčí o slabé rentabilitě pozemků a zařízení, a tedy nízké hodnotě aktiv, kterých se hodlaly zbavit.
- 340 Zlepšení jejich účetních výsledků plyne ve velké míře z opětovného zaúčtování rezerv, které žalobkyně vytvořily k zaplacení pokuty. Navíc oddlužení Pampus nemá dopad na jejich schopnost zaplatit pokutu. Kromě toho účinky snížení daňového zatížení v důsledku odpisů týkajících se investic uskutečněných před pěti lety jsou téměř u konce.
- 341 Postupné splátky, které žalobkyně provádějí na základě usnesení Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise, bod 65 výše (EU:T:2011:178), představují roční finanční zátěž ve výši 3,6 milionu eur, což jim brání v uskutečnění investic nezbytných k zachování konkurenceschopnosti.
- 342 Žalobkyně mají za to, že jejich likvidace by znehodnotila jejich aktiva. Dle jejich názoru je namístě se domnívat, že pokud by je měl v úmyslu odkoupit jediný nabyvatel, hodnota jejich aktiv by se okamžitě snížila o přibližně 25 %.
- 343 Nakonec je podle nich třeba nepřihlížet k prohlášením skupiny Penta/Equinox co se týče udržitelnosti jejich účetní rozvahy, neboť taková prohlášení odpovídají obavám z obrazu v očích veřejnosti a nejsou zárukou hodnověrnosti.
- 344 Žalobkyně tudíž tvrdí, že Tribunál musí podstatně snížit výši pokuty, neboť kumulovat snížení pokuty s platbami ve splátkách lze jen výjimečně. Podle nich lze zaplatit jakoukoliv pokutu v jakékoliv výši, pokud mohou být platby rozvrženy na dostatečně dlouhé období. Tribunál by měl navíc vycházet z okamžiku, kdy Komise posuzovala jejich schopnost zaplatit pokutu, neboť jinak by porušil zásadu rovného zacházení, jelikož schopnost ostatních podniků zaplatit pokutu byla posuzována k témuž dni.
- 345 Komise s touto argumentací nesouhlasí.
- 346 Na úvod je nutno konstatovat, že v usnesení Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise, bod 65 výše (EU:T:2011:178) bylo žalobkyním uloženo zaplatit předběžně částku 2 milionů eur, jakož i měsíční částku představující dodatečné roční zatížení v rozsahu 3,6 milionu eur. Je nesporné, že žalobkyně tuto povinnost doposud plnily, takže otázka, zda jim jejich finanční situace umožňuje pokutu zaplatit, se již týká jen přibližně dvou třetin částky původně uložené společnosti WDI. Je totiž nesporné, že již zaplacené částky přesahují 15 milionů eur.
- 347 Je rovněž nesporné, že mezi lety 2011 a 2013 žalobkyně provedly vlastní restrukturalizaci, na jejímž konci byla Pampus ve vztahu k úvěrovým institucím podle všeho oddlužena. Komise mimoto tvrdí, aniž jí žalobkyně protiřečí, že z dopisu, který jí posledně uvedené zaslaly dne 28. května 2014, vyplývá, že kumulované zadlužení skupiny Pampus se od roku 2010, kdy dosahovalo 350 milionů eur, snížilo na 160 milionů eur v roce 2013 zejména z důvodu vzdání se pohledávek ze strany úvěrových institucí a výměny pohledávek (swap) s investorem Penta/Equinox, který v dané době zamýšlel získat skupinu prostřednictvím přeměny svých pohledávek na účastnické cenné papíry. Při této příležitosti zveřejnil Penta/Equinox tiskové prohlášení předložené Komisí, dle kterého měl za to, že účetní rozvaha žalobkyně byla „udržitelná“ (sustainable balance sheet).
- 348 Komise rovněž uvádí, aniž jí žalobkyně protiřečí, že posledně uvedené prodaly podíly, které držely v jiných společnostech a příslušný výnos použily na své oddlužení. Je rovněž nesporné, že od přijetí napadeného rozhodnutí byly úvěrové linky poskytnuté žalobkyním pokaždé prodlouženy před jejich

- splatností. Komise rovněž tvrdí, že žalobkyním se podařilo snížit jejich výrobní náklady, jak vyjednáváním příznivých obchodních podmínek (zásoby v konsignačním skladu jejich zákazníků, prodloužení platebních lhůt jejich dodavateli), tak uzavřením dohod s jejich zaměstnanci s cílem snížit pracovní náklady.
- 349 Z výročních zpráv za hospodářský rok 2013, které byly z podnětu účastnic řízení založeny do spisu, rovněž vyplývá, že provozní vyhlídky WDI, jak co se týče vyhlídky objednávek, tak životaschopnosti podniku, byly příznivé.
- 350 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je třeba mít za to, že souhrn těchto indicíí svědčí o důvěře finančních a obchodních partnerů žalobkyň, co se týče životaschopnosti posledně uvedených, zatímco, jak bylo připomenuto v bodě 288 výše, přísluší podniku, který v tomto směru podává žádost, aby prokázal, že v jeho finanční situaci by zaplacení pokuty, která mu byla uložena, vedlo k úplnému znehodnocení jeho aktiv. Samy žalobkyně přitom tvrdí, že v hypotetickém případě, kdy by zaplacení pokuty vedlo k likvidaci žalobkyň, by bylo třeba očekávat, že se hodnota jejich aktiv sníží o přibližně 25 %, což nemůže představovat ztrátu veškeré hodnoty.
- 351 Navíc je třeba odmítnout jako neúčinný argument vyvozený žalobkyněmi ze skutečnosti, že nedisponují nezbytnými likvidními prostředky k zaplacení pokuty, neboť na základě tohoto důvodu nelze přiznat žádné snížení pokuty.
- 352 Kromě toho, jak bylo konstatováno v bodech 347 a 348 výše, žalobkyně mezi lety 2011 a 2013 splatily ročně v rámci svého oddlužení částku, která přesahovala původní částku pokuty, a úvěrové instituce vždy souhlasily s prodloužením čerpání poskytovaných prostředků. Za těchto podmínek nemůže být jejich tvrzení, že žádná úvěrová instituce by již nebyla ochotna je podporovat, pokud by od nich mělo být vyžadováno zaplacení zbývajících částek pokuty, považováno za prokázané, a to aniž by byla dotčena možnost žalobkyň požádat Komisi, aby jim ona sama usnadnila zaplacení pokuty.
- 353 Navíc neschopnost žalobkyň nalézt kupce pro všechna aktiva, o kterých samy tvrdí, že některá z nich nejsou dostatečně zisková, nemůže stačit k prokázání jejich neschopnosti zajistit zaplacení pokuty.
- 354 Pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého vyplývá zlepšení jejich hospodářských výsledků z opětovného zaúčtování rezervy, kterou vytvořily za účelem zaplacení pokuty, je třeba uvést, stejně jak uvádí Komise, že toto zaúčtování odpovídá částkám, které byly již zaplacený předběžně na základě usnesení Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise, bod 65 výše (EU:T:2011:178), a že rezervní položky odpovídající částkám splatným pro případ zamítnutí jejich žaloby Tribunálem nebyly opětovně zaúčtovány.
- 355 Co se týče nepříznivých důsledků zaplacení pokuty, je třeba připomenout, že možnost podniku dosáhnout snížení pokuty z důvodu jeho neschopnosti zaplatit pokutu nemá za cíl předejít všem případným nepříznivým důsledkům zaplacení pokuty, včetně samotné likvidace, ale pouze, v takovém případě, předejít ztrátě veškeré hodnoty jeho aktiv.
- 356 Argument vyvozený žalobkyněmi z porušení zásady rovného zacházení, protože Tribunál posuzoval jejich schopnost zaplatit pokutu k datu, kdy přijímá své rozhodnutí, zatímco schopnost ostatních podniků zaplatit pokutu byla posouzena k datu přijetí napadeného rozhodnutí, musí být jednoznačně odmítnut. Žalobkyně se totiž nenacházejí v situaci srovnatelné se situací ostatních podniků, které nepodaly žalobu směřující ke zpochybnění posouzení, ze strany Komise, jejich schopnosti zaplatit pokutu, neboť konkrétně v projednávané věci vedlo podání projednávané žaloby žalobkyněmi, jakož i částečné vyhovění jejich návrhu na předběžné opatření, k odkladu vymahatelnosti celé částky pokuty, která jim byla uložena, až do okamžiku vyhlášení tohoto rozsudku.

- 357 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neopodstatněně tvrdí, že jim musí být s ohledem na jejich schopnost zaplatit pokutu přiznáno snížení pokuty, a to z důvodů obdobných důvodům uvedeným Komisí v bodě 35 pokynů.
- 358 Z toho vyplývá, že je třeba jednak zrušit čl. 2 bod 8) napadeného rozhodnutí, jakož i dopis ze dne 14. února 2011 a jednak uložit žalobkyním zaplacení pokuty ve stejné výši, jaká jim byla uložena v napadeném rozhodnutí.

K nákladům řízení

- 359 Podle čl. 134 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení. Za okolností projednávané věci je třeba rozhodnout, že žalobkyně ponese polovinu vlastních nákladů řízení, zatímco Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí polovinu nákladů řízení žalobkyni, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

- 1) **O projednávané žalobě není důvodné rozhodnout v rozsahu, v němž se týká snížení pokuty přiznaného společností Westfälische Drahtindustrie GmbH a Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG v rozhodnutí Komise C (2010) 6676 final ze dne 30. září 2010.**
- 2) **Článek 2 bod 8 rozhodnutí Komise C (2010) 4387 final, ze dne 30. června 2010, v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38344 – Předpínací ocel), ve znění rozhodnutí Komise C (2010) 6676 final ze dne 30. září 2010 a rozhodnutí Komise C (2011) 2269 final ze dne 4. dubna 2011, se zrušuje.**
- 3) **Dopis generálního ředitele Generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž ze dne 14. února 2011 se zrušuje.**
- 4) **Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. solidárně uhradí pokutu ve výši 15 485 000 eur.**
- 5) **Westfälische Drahtindustrie a Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. solidárně uhradí pokutu ve výši 23 370 000 eur.**
- 6) **Westfälische Drahtindustrie uhradí pokutu ve výši 7 695 000 eur.**
- 7) **Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.**
- 8) **Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. ponese polovinu vlastních nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření. Komise ponese vlastní náklady řízení**

a nahradí polovinu nákladů řízení Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co., včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. července 2015.

Podpisy.